

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2006. november 23.*

A T-217/02. sz. ügyben,

a **Ter Lembeek International NV** (székhelye: Wielsbeke [Belgium], képviselik: J.-P. Vande Maele, F. Wijckmans és F. Tuytschaever ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: G. Rozet és H. van Vliet, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a Belgium által a Beaulieu-csoport (Ter Lembeek International) számára nyújtott állami támogatásról szóló, 2002. április 24-i 2002/825/EK bizottsági határozat (HL L 296., 60. o.) 1. és 2. cikkének megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: holland.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby és K. Jürimäe
bírák,
hivatalvezető: J. Plingers tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. február 21-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

1 Az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében:

„Ha e szerződés másként nem rendelkezik, a közös piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás,

amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet.”

2 Az EK 88. cikk értelmében:

„(1) A Bizottság a tagállamokkal együttműködve folyamatosan vizsgálja a tagállamokban létező támogatási programokat. A Bizottság javaslatot tesz a tagállamoknak a közös piac fokozatos fejlődése vagy működése által megkövetelt megfelelő intézkedések meghozatalára.

(2) Ha a Bizottság – azt követően, hogy felhívta az érintett feleket észrevételeik megtételére – megállapítja, hogy egy állam által vagy állami forrásból nyújtott támogatás a 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, vagy hogy az ilyen támogatást visszaélészerűen használják fel, úgy határoz, hogy az érintett állam köteles a Bizottság által kitűzött határidőn belül a támogatást megszüntetni vagy módosítani.

Ha az érintett állam a kitűzött határidőn belül nem tesz eleget ennek a határozatnak, a Bizottság vagy bármely érdekelt állam – a 226. és 227. cikk rendelkezéseitől eltérve – közvetlenül a Bírósághoz fordulhat.

Valamely tagállam kérelmére a Tanács egyhangúlag úgy határozhat, hogy a tagállam által nyújtott vagy nyújtani kívánt támogatást – a 87. cikk rendelkezéseitől vagy a 89. cikk alapján elfogadott rendeletektől eltérve – a közös piaccal összeegyeztethetőnek kell tekinteni, ha az ilyen határozatot rendkívüli körülmények indokolják. Ha a

Bizottság e támogatást illetően már megindította az e bekezdés első albekezdésében említett eljárást, a kérelem tagállam általi benyújtása a Tanácshoz a Tanács álláspontjának kinyilvánításáig az eljárás felfüggesztését eredményezi.

Ha azonban a Tanács a kérelem benyújtásától számított három hónapon belül nem nyilatkozik, az ügyben a Bizottság határoz.

(3) A Bizottságot az észrevételei megtételéhez szükséges időben tájékoztatni kell minden támogatás nyújtására és módosítására irányuló szándékról. Ha a Bizottság úgy ítéli meg, hogy ez a szándék a 87. cikk értelmében nem egyeztethető össze a közös piaccal, haladéktalanul megindítja a (2) bekezdés szerinti eljárást. Amíg ebben az eljárásban végső határozat nem születik, az érintett tagállam a tervezett intézkedéseket nem hajthatja végre.”

- 3 Az EK-Szerződés [88]. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999 bizottsági rendeletnek (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) „A Bizottság határozata a hivatalos vizsgálati eljárás lezárásáról” címet viselő 7. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A 8. cikk sérelme nélkül a hivatalos vizsgálati eljárást az e cikk (2)–(5) bekezdése szerinti határozattal zárják le.

(2) Amennyiben a Bizottság úgy találja, hogy az érintett tagállam által végrehajtott módosítást követően a bejelentett intézkedés nem minősül támogatásnak, megállapítását határozatban rögzíti.

(3) Amennyiben a Bizottság úgy találja, hogy adott esetben az érintett tagállam által végrehajtott módosítást követően a bejelentett intézkedés közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó kételyek megszűntek, a Bizottság az intézkedést a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítja (a továbbiakban: »megengedő határozat«). A határozat rendelkezik arról, hogy a Szerződésben szereplő melyik kivétel kerül alkalmazásra.

(4) A Bizottság olyan feltételeket határozhat meg megengedő határozatában, amelyek teljesítése esetén egy támogatás a közös piaccal összeegyeztethetőnek minősül, és olyan kötelezettségeket állapíthat meg, amelyek biztosítják a határozat betartásának ellenőrzését (a továbbiakban: »feltételt megállapító határozat«).

(5) Amennyiben a Bizottság úgy találja, hogy a bejelentett támogatás nem egyeztethető össze a közös piaccal, úgy határoz, hogy a támogatást nem lehet bevezetni (a továbbiakban: »elutasító határozat«).

(6) A (2), (3), (4) és (5) bekezdés alapján hozott határozatokat a 4. cikk (4) bekezdésében felmerült kétségek megszűnését követő legrövidebb időn belül meg kell hozni. A Bizottság a lehető legnagyobb mértékben törekszik arra, hogy az eljárás megkezdésétől számított 18 hónapon belül határozatot hozzon. Ez a határidő a Bizottság és az érintett tagállam közös megállapodásával meghosszabbítható.

(7) A (6) bekezdésben említett határidő lejártá után, illetve ha az érintett tagállam úgy kívánja, a Bizottság két hónapon belül határozatot hoz a rendelkezésére álló információk alapján. Adott esetben, amennyiben a benyújtott információ nem elegendő az összeegyeztethetőség megállapításához, a Bizottság elutasító határozatot hoz.”

- 4 A 659/1999 rendeletnek „A Bizottság határozatai” címet viselő 13. cikke így rendelkezik:

„(1) A lehetséges jogellenes támogatás vizsgálata a 4. cikk (2), (3) vagy (4) bekezdése szerinti határozattal zárul. A hivatalos vizsgálati eljárást megindító határozatok esetében az eljárást a 7. cikk szerinti határozat zárja. Amennyiben egy tagállam nem tartja be az információnyújtási rendelkezést, a Bizottság a határozatot a rendelkezésre álló információk alapján hozza meg.

(2) Jogellenes támogatások esetén, a 11. cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül, a Bizottságot nem köti a 4. cikk (5) bekezdésében, a 7. cikk (6) bekezdésében és a 7. cikk (7) bekezdésében meghatározott határidő.

(3) A 9. cikket értelemszerűen kell alkalmazni.”

- 5 A 659/1999 rendelet 14. cikke, amely a támogatás visszatérítéséről szól, a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben a jogellenes támogatások esetén elutasító határozat születik, a Bizottság dönt arról, hogy az érintett tagállam hozza meg a szükséges intézkedéseket a támogatásnak a kedvezményezettől történő visszavételére (a továbbiakban: »visszatérítési határozat«). A Bizottság nem követeli meg a támogatás visszatérítését, amennyiben az ellentétes a közösségi jog valamelyik általános elvével.

(2) A visszatérítési határozat szerint visszatérítésre kerülő támogatás magában foglalja a Bizottság által megfelelő kamatlábbal meghatározott kamatot. A kamat attól a naptól esedékes, amikor a jogellenes támogatást a kedvezményezett rendelkezésére bocsátották, addig a napig, amíg visszafizetésre nem került.

(3) Az Európai Közösségek Bíróságának a Szerződés [242.] cikke értelmében hozott határozatának sérelme nélkül, a visszatérítést késedelem nélkül és az érintett tagállam nemzeti joga szerinti eljárás keretében kell végrehajtani, feltéve hogy e rendelkezések lehetővé teszik a Bizottság határozatának azonnali és hatékony végrehajtását. Ebből a célból és a nemzeti bíróságok előtt zajló eljárás esetén – a közösségi jog sérelme nélkül – az érintett tagállamok meghozzák a jogrendszerük szerint rendelkezésre álló szükséges intézkedéseket, beleértve az átmeneti intézkedéseket is.”

A nemzeti szabályozás

- 6 Az állami szektorban tevékenykedő részvénytársaságok által a szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények kibocsátásáról szóló, 1985. május 7-i királyi rendelet (*Moniteur belge*, 1985. május 11., 6873. o., a továbbiakban az 1985-ös királyi rendelet) 1. cikke a következőket írja elő:

„A [bizonyos ágazatokban tevékenykedő] részvénytársaságok a jelen rendeletben meghatározott feltételek mellett az alaptőkéjük részét képező és szavazatra nem jogosító részvényeket (a továbbiakban »szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények«) bocsáthatnak ki.”

- 7 Az 1985-ös királyi rendelet 2. cikke úgy rendelkezik, hogy a Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux (az állami szektor szerkezetátalakítására alapított állami vállalat, a továbbiakban: SNRSN) jegyezhet ilyen, szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvényeket.

8 Az 1985-ös királyi rendelet 3. cikke értelmében:

„Tekintet nélkül az ebben a rendeletben meghatározott feltételekre, a szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények kibocsátására vonatkozó szabályokat, a kibocsátás feltételei és részletes szabályait, valamint az e részvényekhez kapcsolódó jogokat a kibocsátó társaság és a 2. cikkben meghatározott, e részvényeket jegyző jogi személyek közötti megállapodás rendezi, és ezeket a szabályokat a kibocsátó társaság az alapszabályában feltünteti. A megállapodás másrészt részletezi, hogy a szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvényeket milyen feltételek mellett vásárolhatja vissza a kibocsátó társaság, vagy milyen feltételek mellett vásárolhatják meg harmadik személyek. Az ár nem lehet kevesebb a kibocsátási ár 80%-nál.

Az első albekezdésben említett megállapodást előzetesen jóvá kell hagynia a pénzügyminiszternek, a gazdasági miniszternek és a költségvetési miniszternek.”

9 Az 1985-ös királyi rendelet 4. cikke pontosítja:

„A szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvényeket az alábbi feltételek mellett lehet kibocsátani:

- 1) a szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények névre szólók, és azok is maradnak;
- 2) nem képviselhetik a jegyzett tőke több mint 49%-át;

- 3) osztalékfizetés esetén a ténylegesen megfizetett kibocsátási árak 2%-val megegyező elsőbbségi osztalékra jogosítanak, az alapszabály ezzel ellentétes valamennyi rendelkezésének figyelmen kívül hagyásával [...];

- 4) az alapszabály minden, ezzel ellentétes rendelkezésének figyelmen kívül hagyásával elsőbbséget biztosítanak a vagyoni betét visszaszolgáltatása során, tekintet nélkül az alapszabályban a végelszámolás esetére a vagyon felosztása során számukra esetleg biztosított igényre.

[...]"

A jogvita alapját képező tényállás

A Verlipack-csoport és a Beaulieu-csoport

- 10 A Verlipack-csoport, fizetéképtelenségének 1999. január 18-án történt bejelentéséig a csomagolóanyagként szolgáló öblösüvegek legnagyobb belga gyártója volt, Belgiumban 20%-os, az Európai Unióban 2%-os piaci részesedéssel. A csoport 735 személyt foglalkoztatott a Ghlinben, Jumet-ben és Molban (Belgium) lévő üzemeiben.

- 11 A Beaulieu-csoport, amely a szintetikus szőnyegek és műszálak piacán tevékenykedő társaságokból álló belga holdingot jelöli, a világ második és Európa messze legnagyobb szőnyeggyártója. A csoportot a Ter Lembeek International NV holding társaság irányítja.

A Beaulieu-csoportnak a Verlipack-csoport részvényesei közé lépését megelőző időszak: az 1985. április 30-i megállapodás a De Backer (Adsum) csoport és az SNRSN között

- 12 1985-ben a Verlipack fizetéképtelen lett, és eszközeit, amelyeket 410 millió belga frankra (BEF) értékelték, a De Backer-csoporthoz tartozó társaság, az SA Adsum vette át, amelynek semmilyen kapcsolata nincs a felperessel.
- 13 Az 1985. április 30-i megállapodással az Adsum ezeket az eszközöket három új vállalkozásba, az NV Verlipack Mol, az SA Verlipack Jumet és az SA Verlipack Ghlin társaságokba vitte be, amelyek tőkéjéhez – 620 020 000 BEF összeg erejéig – az SNRSN szintén hozzájárult. Ez utóbbi a törzstőkéhez való hozzájárulása ellenértéként úgynevezett „B kategóriájú”, szavazatra nem jogosító és egyenként 10 000 BEF névértékű részvényt, míg a törzstőkén kívüli hozzájárulásáért úgynevezett „I. kategóriájú”, illetve „II. kategóriájú” osztalékjegyet kapott. 1985-ben az SNRSN-nek 49%-os, kizárólag B kategóriájú részvényekből álló részesedése volt a csoport tőkéjében (az 1985. április 30-i megállapodás 3. cikke 1. pontjának a) alpontja). Ezt a részesedést a Bizottság jóváhagyta.
- 14 Az 1989. január 15-i különleges törvénynek megfelelően a Région wallonne szerezte meg a Ghlinben és Jumet-ben, vagyis a vallon nyelvterületen elhelyezkedő telephelyek, a Région flamande pedig a Molban lévő telephely szavazatra nem jogosító részvényeit.
- 15 Az 1985. április 30-i megállapodás 10. cikkének értelmében:

„Az Adsum a társaságok ösztönzésére fog törekedni, hogy azok az [SNRSN]-nel minden évben – először a jelen megállapodás megkötését követő öt év múlva –

megegyezzenek arról, hogy ajánlatot tesznek a B kategóriájú részvények és az I. kategóriájú osztalékjegyek legalább 10%-ának visszavásárlására, amennyiben a társaságok áthozott nyereség és rendelkezésre álló tartalékai ezt lehetővé teszik.

A visszavásárlási ár megegyezik a nevezett részvények névértékével, és az I. kategóriájú osztalékjegy esetén 10 000 BEF.

Az [SNRSN] és társaságok közötti ilyen megegyezések hiányában az Adsum minden esetben végrehajtja a jelen cikk szerinti kötelezettségeket.”

- 16 A megállapodás még a következőket írta elő a 11. cikkben:

„Az Adsum minden egyes társaságnak vételi jogot enged a B kategóriájú részvények és az I. kategóriájú osztalékjegyek tekintetében. E célból kötelezi magát, hogy minden társasággal a jelen megállapodás 1. mellékletének tartalmát tükröző megállapodást köt.”

- 17 Az 1985. április 30-i megállapodás 14. cikkének második bekezdése értelmében:

„Amennyiben az Adsum által a társaságokban birtokolt részvények elidegenítése a társaságok irányításában és/vagy igazgatásában változást eredményezne, az elidegenítéshez az [SNRSN] jóváhagyása szükséges.”

18 Az 1985. április 30-i megállapodás 16. cikke értelmében:

„A [Verlipack] társaságok alapszabályai a jelen megállapodás rendelkezéseinek figyelembevételével módosulnak.”

19 A felperes, anélkül hogy a Bizottság e ponton ellentmondana neki, pontosítja, hogy nem vonták be az 1985. április 30-i megállapodás kidolgozásába, mivel ebben az időben – a Belgium által a Beaulieu-csoport (Ter Lembeek International) számára nyújtott állami támogatásról szóló, 2002. április 24-i, 2002/825/EK bizottsági határozat (HL L 296., 60. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat) 7. pontjában foglaltakkal ellentétben – nem volt a Verlipack társaságok részvényese.

A Beaulieu-csoport belépése a Verlipack-csoport részvényesei közé és az 1985. április 30-i megállapodás 1987. november 18-i módosítása

20 1985–1987 folyamán az Adsum a három Verlipack társaságban meglévő részesedését átengedte egy másik leányvállalatának, az Imcour NV-nek, amely csatlakozott az 1985. április 30-i megállapodáshoz, és amely három társasággá – nevezetesen az Imcour Holding NV, az Imcour Lease NV és a Patrimcour NV társasággá – történő szétválása érdekében 1987. június 25-én végelszámolás alá került. A Verlipack Jumet, a Verlipack Ghlin és a Verlipack Mol társaságban lévő részvények az Imcour Holding vagyonába kerültek.

21 Az Imcour 1987-es szétválása során a Beaulieu-csoport 425 millió BEF ellenében megszerezte a De Backer-csoporttól az Imcour Holding részvényeit, és közvetlenül a Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin és a Verlipack Mol társaságok tulajdonosa is lett.

22 Az 1985. április 30-i megállapodás 1987. november 18-i módosításával, illetve az 1985. április 30-i megállapodás 14. cikke második bekezdésének megfelelően az SNRSN hozzájárult a három Verlipack társaságnak a Beaulieu-csoportra történő (közvetett) átruházásához, azzal a feltétellel, hogy az Imcour Holding és R. De Clerck csatlakoznak az 1985. április 30-i megállapodáshoz. Az SNRSN továbbá azt követelte, hogy a Beaulieu-csoport kötelezze magát a három Verlipack társaság további két évig történő működtetésére is. Ezt a módosítást az összes érdekelt fél, nevezetesen az Adsum, az SNRSN, az Imcour Holding, R. De Clerck és W. De Backer is aláírta.

23 Az 1987. november 18-i módosítás 3. cikke szerint:

„1987. október 1-jétől az alulírottak, az Imcour NV és R. De Clerck visszavonhatatlanul kötelezik magukat az Adsum NV és W. De Backer ezen a napon fennálló összes – az 1985. április 30-i megállapodásban és annak mellékletében részletezett – jogának és kötelezettségének átvételére és teljesítésére.”

24 A módosítás 4. cikkének értelmében:

„Tekintettel az 1. és a 3. cikkre, 1987. október 1-jétől az 1985. április 30-i megállapodásban és annak mellékletében az »Adsum NV« helyett »Imcour NV«, míg »W. De Backer« helyett »R. De Clerck« olvasandó [...]»

25 Az említett módosítás 5. cikkének értelmében:

„Az SA Verlipack Ghlin, a Mol és a Jumet tekintetében a visszavásárlási jog az 1985. április 30-i megállapodás mellékletében meghatározott formában marad fenn.”

A három Verlipack társaságnak az 1985. április 30-i megállapodás szerinti, az SNRSN részvényeinek és osztalékjegyeinek visszavásárlására vonatkozó kötelezettsége

- 26 1990. május 1-jén lejárt az 1985. április 30-i megállapodás 10. cikkében megállapított ötéves határidő, és kezdetét vette a B kategóriájú részvények, valamint az I. kategóriájú osztalékjegyek 10%-ára vonatkozó éves vásárlási kötelezettség. A felperes előadja – és e pontban a Bizottság nem mond ellent neki –, hogy a belga hatóságok megkövetelték a három Verlipack társaságtól a B kategóriájú részvényeik és az I. kategóriájú osztalékjegyeik visszavásárlását. Pénzügyi problémái miatt a Beaulieu-csoportnak nagyon pontos menetrend szerint kellett eljárnia. 1991 áprilisa és 1994 áprilisa között a Beaulieu-csoport öt részletben (1991. április, 1991. május, 1992. április, 1993. április és 1994. április), 213 100 000 BEF-ot utalt át az állami részvényesnek.
- 27 E visszavásárlást követően az SNRSN (átalakulás után a Région wallonne tekintetében: société de gestion des participations de la Région wallonne dans des sociétés commerciales [a kereskedelmi társaságokban a Région wallonne részesedését kezelő társaság], a továbbiakban: Sowagep) az SA Verlipack Ghlinben 5087 B kategóriájú, szavazatra nem jogosító részvényt és 3937 I. kategóriájú osztalékjegyet birtokolt, vagyis összesen 9024 értékpapírt, amelyeket öt év alatt, az 1985. április 30-i megállapodásban előírtak szerint egyenként 10 000 BEF névértéken, azaz összesen 90 240 000 BEF áron kellett visszavásárolni; az SNRSN az SA Verlipack Jumet-ben 2923 B kategóriájú, szavazatra nem jogosító részvényt és 2267 I. kategóriájú osztalékjegyet birtokolt, vagyis összesen 5190 értékpapírt, amelyeket öt év alatt, az 1985. április 30-i megállapodásban előírtak szerint egyenként 10 000 BEF névértéken, azaz összesen 51 900 000 BEF áron kellett visszavásárolni. E 14 214 részvény és osztalékjegy ára ily módon 142 140 000 BEF volt.
- 28 A magánrészvényes (az Imcour Holding, átalakulás után: SA Imcopack Wallonie, a Ghlinben és a Jumet-ben lévő telephelyek birtokosa, valamint NV Imcopack

Vlaanderen, a Molban lévő telephely birtokosa) által végrehajtott különböző tőkeemeléseket követően a Verlipack-csoport közpénzből finanszírozott része lépésről lépésre addig zsugorodott, hogy a fokozatos kivonulás végére az állami részvénytulajdon 20,7%-ra csökkent a csoportban.

A Verlipack-csoportnak 1992-ben nyújtott támogatások

- 29 1992-ben a Verlipack-csoport egy regionális támogatási rendszer alkalmazásával két beruházási támogatáshoz jutott, összesen 502 122 500 BEF értékben. Az 1962. április 2-i törvénnyel alapított Société régionale d'investissement azon határozata, amellyel 500 millió BEF értékű átváltoztatható tagi kölcsönt nyújtott, a Bizottság 1992. november 25-én elfogadott határozatának (HL 1993. C 83., 3. o.) tárgyát képezte, amely nem emelt kifogást ellene, a kölcsönt azonban mégsem folyósították.
- 30 A belga kormánynek a Verlipack számára nyújtott állami támogatás – Belgium tárgyában 2000. október 4-én hozott 2001/856/EK bizottsági határozat (HL 2001. L 320., 28. o.) elfogadásához vezető eljárás során tett megállapításai szerint a Verlipack-csoport problémái alapvetően az ügyvezetés minőségére és mindenekelőtt a termelés minőségére vezethetők vissza, amelynek következtében a Beaulieu-csoport az 5500 millió BEF értékű befektetési programjának igazgatását és terhet nem tudta teljes mértékben magára vállalni; ez megmagyarázza, hogy a Région wallonne miért nem folyósította a jóváhagyott támogatást.

A Heye-Glas-csoport belépése a Verlipack-csoport részvényesei közé

- 31 1996-ban a három Verlipack társaság veszteségei tovább nőttek, ami az év végére lehetetlenné tette a bankkölcsönök visszafizetésére vonatkozó határidők betartását.

Ilyen körülmények között a Beaulieu-csoport a részvénytulajdonosi szerkezetének átalakítása mellett döntött, és tárgyalásokat kezdett a német Heye-Glas-csoporttal (a továbbiakban: Heye), ez egyik vezető német üvegyártóval.

- 32 1996. szeptember 1-jén a Verlipack-csoport és a Heye műszaki együttműködési megállapodást írt alá, amelyet 1997. április 11-én az ügyvezetés és a pénzügyek területére is kiterjesztettek; amelynek keretében a Heye közvetlen befolyást szerzett a Verlipack-csoport ügyvezetésében és irányításában.

Az 1996. december 18-i megállapodás

- 33 A felperes és a Sowagep közötti 1996. december 18-i megállapodással a Beaulieu-csoport visszavásárolta a Verlipack Ghlin és a Verlipack Jumet társaságnak a Sowagep tulajdonában álló részvényeit és osztalékjegyeit. E megállapodás értelmében a felperes az alábbi értékpapírokat szerezte meg a Sowageptől: a Verlipack Ghlinben 5087 B kategóriájú, szavazatra nem jogosító részvényt és 3937 I. kategóriájú osztalékjegyet, 72 192 000 BEF megfizetése ellenében; a Verlipack Jumet-ben 2923 B kategóriájú, szavazatra nem jogosító részvényt és 2267 I. kategóriájú osztalékjegyet, 41 520 000 BEF megfizetése ellenében, azaz összesen 14 214 részvényt és osztalékjegyet, 113 712 000 BEF összegben, amelyet „nettó értékben, kamatok nélkül kellett a Sowagepnek kifizetni 2001. december 31-ig”.

A Verlipack Holding I és a Verlipack Holding II létrehozása

- 34 A Beaulieu-csoport és a Heye 1997. január 24-én irányító holdingot hozott létre, a Verlipack Holding I-et. A Verlipack Holding I alaptőkéje 1 030 500 000 BEF volt,

amely a Heye által apportált 515 500 000 BEF-ból és a három gyártóüzemnek a Beaulieu-csoport által apportált, 515 millió BEF-ra értékelt teljes felszereléséből tevődött össze. 1997. április 11-én egy másik holdingot hoztak létre, a Verlipack Holding II-t, amelyet 1 230 500 000 BEF alaptőkével láttak el (a Verlipack Holding I 100 000 részvényt jegyzett 1 030 500 000 BEF összegben, a Sowagep 19 408 részvényt jegyzett 200 000 000 BEF összegben). A teljes új ipari csoport ügyvezető szervei a Verlipack Holding II szintjén összpontosultak, amelyben a Heye szavazattöbbséggel rendelkezett, az egyes részlegeknek a teljes csoport tekintetében ugyanaz volt a vezetése.

A Verlipack-csoport társaságainak helyzete 1997-ben

- 35 A Heye és a Verlipack által bejelentett eredmények 1997-ben jelentősen romlottak. 1997. november 30-án az ideiglenesen konszolidált és „nem auditált” helyzet 828 592 044 BEF nettó veszteséget mutatott 1997-re.

Az 1998. június 5-i élénkítési megállapodás (Heads of Agreement)

- 36 Az érdekelt felek (a bankok, a Beaulieu-csoport, a Heye és a Sowagep) a Verlipack-csoport társaságainak romló helyzetére tekintettel 1998. június 5-én élénkítési megállapodást (Heads of Agreement) kötöttek. A Heye tekintetében a megállapodás 200 millió BEF tőkehozzájárulást írt elő, a Région wallonne tekintetében pedig egyrészt az 1997-ben a régió által a Verlipack Holding II-nek jutatott 150 millió BEF értékű tagi kölcsön tőkévé alakítását, másrészt a Verlipack Holding II tőkéjének 100 millió BEF-kal történő emelését, amelyre a régiónak magánbefektetőt kellett találnia. A belga hatóságok szerint (lásd a 2001. január 15-én érkezett, 2001. január

11-i levelet) ami az új befektető felkutatását illeti, ahhoz, hogy az élénkítési tervet haladéktalanul végre tudják hajtani, a Beaulieu-csoport felajánlotta, hogy maga teljesíti ezt a kötelezettséget „azzal a feltétellel, hogy ez a beavatkozás csak ideiglenes, és a Sowagep által felkutatandó új befektetőnek majd vissza kell térítenie”. Hozzá tették, hogy a Beaulieu-csoport, amelynek tekintetében a „Heads of Agreement” 600 millió BEF követelésről való lemondást írt elő, mindenképpen érdekelt volt abban, hogy az élénkítési terv elérje a célzott eredményeket.

- 37 A Verlipack Holding II 1998. június 26-án tartott rendkívüli közgyűlésének jegyzőkönyve szerint tőkeemelést határoztak el a Heye által 19 408 új részvény ellenében végrehajtott 200 millió BEF értékű hozzájárulással, és a Worldwide Investors Luxembourg (a továbbiakban: Worldwide Investors) által 9704 új részvény ellenében végrehajtott 100 millió BEF értékű hozzájárulással. A Beaulieu-csoport által talált Worldwide Investors a belga kormány szerint az említett csoport számlájára hajtotta végre a tőkeemelést.

Az 1996. december 18-i megállapodás 1998. november 20-i módosítása

- 38 Mivel az új élénkítési terv nem érte el a célzott eredményeket és a Région wallonne nem tudott új magánbefektetőt találni, 1998. november 20-án a régió és a Beaulieu-csoport az 1996. december 18-i megállapodás módosítása mellett döntött (a továbbiakban: az 1998. november 20-i módosítás); e módosítás előírta, hogy a Beaulieu által az 1996. december 18-i megállapodás végrehajtása során a Verlipack Ghlinben és a Verlipack Jumet-ben 113 712 000 BEF-ért megszerzett részvények fizetése legkésőbb 2001. december 31-ig „történhet vagy a [Région wallonne] számlájára történő fizetéssel vagy az SA Verlipack Holding II tőkéjét képező 9704 részvény fizetés helyetti átengedésével”.

39 1998. december 21-én a Worldwide Investors a Verlipack Holding II 9704 részvényét átruházta a Beaulieu-csoportra. Ellentételezésként a Beaulieu-csoport átruházta a Worldwide Investorsra a Verlipack Holding I 9704 részvényét. A Beaulieu-csoport ezt követően 1998. december 21-én és 31-én továbbruházta a Région wallonne-ra a Verlipack Holding II 9704 részvényét „a régiónak a Beaulieu-csoporttal szemben fennálló követeléséről való lemondás ellenében”.

40 Ez utóbbi, az 1998. november 20-i módosítás tárgyát képező átruházás néhány héttel a Verlipack-csoport mérlegének nyilvánosságra hozatala előtt történt, a Région wallonne felé fennálló azon tartozások törlesztése érdekében végrehajtott fizetés helyetti átengedés formájában, amely akkor keletkezett, amikor 1996 decemberében a Région wallonne megvásárolta a Beaulieu-csoport tulajdonában lévő 113 712 000 BEF értékű Verlipack részvényeket, és amely kamatmentes törlesztésének csak 2001. december 31-én kellett volna kezdődnie.

41 1999. január 8-án a Verlipack bírósági csődegyezséget kért a Jumet-ben és Ghlinben lévő üzemek tekintetében, és bejelentette a tevékenység leállítását a Molban lévő üzemben. 1999. január 11-én a Tribunal de commerce de Turnhout (turnhouti kereskedelmi bíróság, Belgium) a Verlipack moli telephelyének, 1999. január 18-án a Tribunal de commerce de Mons (monsi kereskedelmi bíróság, Belgium) a Verlipack üvegyártó csoport hat társaságának (a Jumet-ben és Ghlinben lévő telephelyek: Verlipack Belgium, Verlipack Engineering, Verlimo és Imcour Lease) fizetési képességét állapította meg.

42 1999. február 11-én a Verlipack Holding II megállapította, hogy kötelezettségei teljesítésére nincs többé sem likvid, sem egyéb eszköze, majd a Tribunal de commerce de Monsnál bejelentette fizetési képtelenségét, és pontosította, hogy a fizetéseket 1998 júniusától szüntette be. A Sowagep e bíróság előtt bejelentette a követeléseinek behajtásáról való lemondását, amely lényegében az adósának nyújtott

hitellel egyenértékű. Ennek következtében a bíróság 1999. május 31-i ítéletével megállapította, hogy a fizetésektelenség feltételei a Verlipack Holding II esetében nem állnak fenn, még akkor sem, ha a társaság jövőbeni tevékenysége a társasági cél megszűnésével a társaság végelszámolására korlátozódna.

A 2001/856 határozat és a megtámadott határozat elfogadásához vezető hivatalos vizsgálati eljárás

- 43 2001/856 határozatával a Bizottság az EK 88. cikk (2) bekezdése szerint a Belga Királyság által a Verlipack-csoportnak nyújtott bizonyos támogatások vonatkozásában kezdeményezett eljárás lezárása mellett határozott. Ugyanezen határozatával visszavonta a 1998. szeptember 16-i határozatát, amellyel nem emelt kifogást a nevezett támogatások egy részével szemben (HL 1999. C 29., 13. o.); azzal az indokolással, hogy helytelen információkon alapult, e támogatások egy részét a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánította, és elrendelte visszatéríttetésüket.
- 44 A Belga Királyság keresetet indított a Bíróság előtt e határozat megsemmisítésére; a Bíróság a C-457/00. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletével (EBHT 2003., I-6931. o.) elutasította a keresetet.
- 45 A támogatásoknak a 2001/856 határozat elfogadásához vezető vizsgálata során a Bizottság további olyan intézkedésekről szerzett tudomást, amelyek a Verlipack-csoport vagy a Beaulieu-csoport számára nyújtott támogatást valósíthatnak meg.
- 46 A 2001/856 határozat elfogadásához vezető hivatalos vizsgálati eljárás megindítására adott válasza keretében a Belga Királyság az 1999. szeptember 28-i levelével jelezte a

Bizottságnak, hogy az 1998 decemberében végrehajtott, a Beaulieu-csoportnak a Région wallonne-nál fennálló tartozásai törlesztése céljából végrehajtott fizetés helyetti átengedés „a Verlipack tőkéjének a Beaulieu-csoport által finanszírozott újbóli emelésének” tekinthető, „amelyet kiegyenlített a Région wallonne-nal szemben fennálló tartozásainak törlesztése”.

47 A Bizottság a Belga Királyságnak címzett 2000. július 5-i levelével kétségeinek adott hangot a Région wallonne által a Beaulieu-csoport részére nyújtott esetleges támogatás tekintetében, mivel e csoport a Ghlinben és Jumet-ben lévő telephelyek részvényeinek megszerzése során 1996 decemberében olyan fizetési feltételeket kapott, amelyek egy magán pénzügyi intézmény számára nem lettek volna elfogadhatók. Ezenfelül a Bizottság azt a kérdést is mérlegelte, hogy a Verlipack mérlegének nyilvánosságra hozatalát néhány héttel megelőző fizetés helyetti átengedés nem minősül-e a Beaulieu-csoport számára nyújtott támogatásnak.

48 Ilyen körülmények között a Bizottság a Belga Királyságtól a következők tekintetében követelt felvilágosítást, illetve magyarázatot: „a Worldwide Investors tevékenysége; a Sowagepnek a magánbefektető keresésére irányuló tevékenysége; a Worldwide Investors által 1998 júniusában jegyzett 100 millió BEF felhasználása; a Beaulieu-csoport által 1996-ban megszerzett 14 214 részvény árkülönbsége; a német Heye miért nem tudott ezekről a műveletekről, amelyek magukban foglalták a vallon hatóságok beavatkozását; a Beaulieu-csoportnak a 14 214 részvény kifizetésére biztosított négyéves kamatmentes fizetési határidő; azon körülmények, amelyek néhány héttel a Verlipack telephelyek mérlegeinek nyilvánosságra hozatala és így a Verlipack veszteséges helyzetének teljes tudatában arra indították a Région wallonne-t, hogy e tartozás törlesztését előzetesen elfogadja”. Ugyanabban a levélben a Bizottság az iránt is érdeklődött, hogy ki volt a Verlipack tőkeemelésének – amelyet a Worldwide Investors hajtott végre 1998 júniusában – a valódi haszonélvezője.

49 Mivel a belga hatóságok nem válaszoltak a Bizottság 2000. július 5-i levelére, a Bizottság 2000. szeptember 29-én felszólítást küldött. Mivel a Belga Királyság nem

közölte a kért információkat a megadott határidőn belül, a Bizottság 2001. január 19-i levelével hivatalosan felszólította, hogy a 659/1999 rendelet 10. cikkének (3) bekezdése értelmében küldjön meg számára minden olyan dokumentumot, információt és adatot, amely – figyelemmel az EK 87. cikkre – a Verlipack vagy a Beaulieu-csoport számára nyújtott intézkedések összeegyeztethetőségének vizsgálatához szükséges.

- 50 Mindazonáltal ezen értesítést megelőzően a Belga Királyság 2001. január 11-én kelt, január 15-én érkezett levelével válaszolt a Bizottság 2000. július 5-i levelére, és jelezte, hogy a termelékenység jelentős növekedésének köszönhetően a Verlipack 1997-es rossz eredményei ellenére 1998. márciusa óta a veszteségek csökkenése figyelhető meg. A belga hatóságok azt is jelezték, hogy az 1998. június 5-i megállapodással (Heads of Agreement) a magán- és közbefektetők új élénkítési terv elfogadása mellett döntöttek. A belga hatóságok pontosították, hogy a Bizottság felszólítására adott válaszuk a Beaulieu-csoport együttműködésének hiányában szükségszerűen hiányos.
- 51 A rendelkezésre álló információk alapján a Bizottság 2001. június 6-án arra a megállapításra jutott, hogy a fent említett követelésekről való lemondás az állami források belga államnak betudható átadását valósítja meg, amely az EK 87. cikk értelmében *prima facie* állami támogatásnak minősül. A Bizottság továbbá úgy vélte, hogy kétség merül fel a Verlipack-csoport vagy a Beaulieu-csoport számára nyújtott támogatásoknak az EK 87. cikkkel és az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodás 61. cikkével való összeegyeztethetősége tekintetében, ezért e támogatásokkal szemben megindította az EK 88. cikk (2) bekezdésében előírt hivatalos vizsgálati eljárást; a Belga Királyságot a 2001. június 8-i levelében tájékoztatta erről, és felhívta az érdekelteket, hogy tegyék meg észrevételeiket (HL 2001. C 313., 2. o.).
- 52 A Collectif de défense des travailleurs licenciés de Verlipack à Jumet et à Ghlin (a Verlipack Jumet-ben és Ghlinben elbocsátott munkavállalóinak érdekvédelmi szervezete) a 2001. december 3-i levelével, az Egyesült Királyság a 2001. december 7-i levelével, a Belga Királyság pedig a Bizottsághoz 2002. január 16-án érkezett levelével tette meg észrevételeit.

- 53 A Bizottság 2001. július 23-i levelével értesítette a felperes képviselőjét a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról. A Bizottság semmilyen észrevételt nem kapott a felperestől.
- 54 A Bizottsághoz 2001. július 26-án érkezett levelével a Belga Királyság válaszolt a Bizottságnak, és megismételte a kapott felszólítást követően megfogalmazott észrevételeket.
- 55 2002. április 24-én a Bizottság elfogadta a megtámadott határozatot.

A megtámadott határozat

- 56 A Bizottság a megtámadott határozatban hangsúlyozta, hogy „a luxemburgi pénzügyi befektető társaság, a Worldwide Investors 1998. júniusi beavatkozásának alapjául szolgáló jogi és pénzügyi rendelkezések összetettségétől függetlenül [...] 1998 decemberében a Beaulieu-csoport a Région wallonne-nal szemben fennálló 113 712 000 BEF összegű tartozását a Verlipack Holding II 9704 darab részvényének átengedésével törlesztette, amelyek névértéke 100 millió BEF volt, tényleges értékük azonban – a nevezett társaság gazdasági helyzetét figyelembe véve – lényegesen alacsonyabb volt”.
- 57 Ami azt az árat illeti, amelyért a felperes az 1996. december 18-i megállapodásnak megfelelően visszavásárolt bizonyos, a Région wallonne tulajdonát képező, a Verlipack társaságokban lévő részvényeket, a Bizottság úgy vélte, hogy ilyen visszavásárlás esetén a kibocsátási ár 80%-ának megfelelő ár megállapítása a belga jog által megkövetelt kötelezettség, amely kivétel nélkül mindenkire érvényes, aki ilyen elsőbbségi részvényt kíván vásárolni.

- 58 A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy „a Beaulieu-csoportnak a Région wallonne felé fennálló 113 712 000 BEF összegű tartozása pontosan meghatározott tartozás volt, amelynek visszafizetése semmilyen módon nem kötődött a Verlipack-csoport pénzügyi helyzetéhez”.
- 59 A Bizottság ezt követően úgy találta, hogy a Région wallonne, amikor a 113 712 000 BEF összegű, pontosan meghatározott tartozás ellenében elfogadta a Verlipack Holding II társaság részvényeit, amelyek értéke nulla volt, lemondott a nevezett összegnek a Beaulieu-csoporttal szembeni követeléséről.
- 60 A Belga Királyság mindazonáltal azt állítja, hogy a Beaulieu-csoportnak semmilyen gazdasági előnye nem származott a műveletből, mivel a Beaulieu-csoport az e követelésről való lemondással kompenzációban részesült „az 1998 júniusában végrehajtott tőkeemelésért”.
- 61 A megtámadott határozatban a Bizottság ezt követően hangsúlyozta, hogy az 1998. június 5-i „Heads of Agreement”-ben a vallon hatóságok új befektető felkutatására kötelezték magukat, nem pedig a Verlipack Holding II alaptőkéjének 100 millió BEF összeggel való emelésére.
- 62 A Bizottság továbbá megállapította, hogy a Belga Királyság egyrészt nem bizonyította olyan megállapodás fennállását, amelyben a Beaulieu-csoport kötelezettséget vállalt volna a Région wallonne felé 100 millió BEF értékű befektetést eszközölő új befektető felkutatására, másrészt nem bizonyította az első megállapodástól független és azt felülíró második megállapodás fennállását, amelynek értelmében a Région wallonne biztosította volna a Beaulieu-csoportnak 100 millió BEF megtérítését, amely összeget magánbefektető hozott volna be.

- 63 A Bizottság úgy találta, hogy egyedül az a tény vitathatatlan, hogy a Région wallonne a Beaulieu-csoporttal szemben fennálló, 113 712 000 BEF összegű, pontosan meghatározott követelésről 1998. november 20-án lemondott a Verlipack Holding II társaság 9704 darab részvényének ellenében, amely társaság helyzete addig romlott, hogy 1998 júniusában új újrafinanszírozási terv vált szükségessé, amelynek keretében nem sikerült olyan magánbefektetőt találni, aki vállalta volna az alaptőke 100 millió BEF összeggel történő emelését. A Bizottság megállapította, hogy e társaság tőkéjét 1999. február 11-én 1 BEF-ra értékelték.
- 64 Az állami támogatásnak a közös piaccal való összeegyeztethetőségét illetően a Belga Királyság a Szerződésben meghatározott egyik kivételre sem hivatkozott, a Bizottság azonban megvizsgálta ezeket a lehetőségeket, és lényegében arra a következtetésre jutott, hogy a Beaulieu-csoportnak nyújtott támogatások csak működési támogatásnak tekinthetők, amely mentesítette a csoportot azon költségek viselése alól, amelyeket a csoportnak rendes tevékenysége vagy mindennapos üzletvezetése keretében általában viselnie kellett volna. A Bizottság megállapította, hogy az ilyen állami támogatás összeegyeztethetetlen a közösségi szabályokkal, mivel a Beaulieu-csoport termelő üzemei nem az EK 87. cikk (3) bekezdésének a) pontjában meghatározott régiókban találhatóak.
- 65 Végül a Bizottság a 659/1999 rendelet 14. cikkének rendelkezéseire hivatkozva megállapította, hogy „azon gazdasági feltételek visszaállítása céljából, amelyekkel a vállalkozásnak akkor kellett volna szembenéznie, ha az összeegyeztethetetlen támogatást nem nyújtották volna számára, a belga hatóságok kötelesek [...] viszszerítetni a kedvezményezettől e támogatást”.
- 66 A megtámadott határozat 1. cikke értelmében:

„A Belgium által a Beaulieu- (Ter Lembeek International) csoport számára 113 712 000 BEF összeg követeléséről való lemondás formájában nyújtott állami támogatás összeegyeztethetetlen a közös piaccal.”

67 A megtámadott határozat 2. cikke értelmében:

„1. Belgium köteles minden szükséges intézkedést megtenni az 1. cikkben említett, jogellenesen nyújtott támogatás visszatéríttetésére.

2. A támogatás visszatéríttetését késedelem nélkül és a nemzeti jog szerinti eljárás keretében kell végrehajtani, feltéve, hogy e rendelkezések lehetővé teszik a határozat azonnali és hatékony végrehajtását. A támogatás visszatérítése magában foglalja a jogellenes támogatásnak a kedvezményezett számára történt rendelkezésre bocsátásától a tényleges visszafizetéséig terjedő időszakra vonatkozó kamatokat is. A kamatokra alkalmazandó kamatláb a regionális támogatás támogatástartalmának kiszámítására használt referencia-kamatláb.”

Az eljárás és a felek kérelmei

68 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. július 22-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

69 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- nyilvánítsa elfogadhatónak és megalapozottnak a megsemmisítés iránti keresetet;
- kötelezze a Bizottságot az eljárás költségeinek megfizetésére.

- 70 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- nyilvánítsa a keresetet elfogadhatatlannak, vagy utasítsa el a keresetet;
  - kötelezze a felperest a költségek viselésére.
- 71 Az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele az új ítélkezési évtől kezdve megváltozott, és az eloadó bírót az ötödik tanácshoz osztották be. A jelen ügyet ezért a kibővített ötödik tanácsnak osztották ki.
- 72 Az eloadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (kibővített ötödik tanács) úgy döntött, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, előzetes intézkedések elrendelése nélkül. Mindazonáltal a pervezető intézkedések keretében felszólította a Bizottságot bizonyos dokumentumok és a jelen ügy alapjául szolgáló eljárás során birtokába került iratok jegyzékének bemutatására. A Bizottság a kérésnek a megadott határidőn belül eleget tett.
- 73 Az Elsőfokú Bíróság a 2006. február 21-i tárgyaláson meghallgatta felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait.

Az elfogadhatóságról

A felek érvei

- 74 A Bizottság elsődlegesen hangsúlyozza, hogy a felperes soha nem tett észrevételeket, sem a megtámadott határozat, sem pedig a 2001/856 határozat elfogadásához vezető

hivatalos vizsgálati eljárás során, noha az utóbbi határozatban már bejelentették a szóban forgó támogatás vizsgálatát.

75 A Bizottság szerint a felperes által előadott valamennyi jogalap elfogadhatatlan, mert olyan ténybeli állításokon alapulnak, amelyeket a hivatalos vizsgálati eljárás során soha nem tett meg, és mert a keresethez csatolt dokumentumok nagy részét – ezzel ellentétes értelmű kifejezett jelzés hiányában – a Bizottság nem ismerte a megtámadott határozat meghozatala időpontjában. Ami az első jogalapra vonatkozó ténybeli állításokat illeti, elsősorban ez a helyzet azon dokumentum tekintetében, amely szerint a Région wallonne „kötelezte” a felperest az 1996. december 18-i megállapodás megkötésére, aminek következtében e tartozásról az 1998. november 20-i módosítással történt tényleges lemondás nem valósít meg állami támogatást. Ugyanez vonatkozik arra az állításra, amely szerint a felperes nem volt támogatás kedvezményezettje azon okból, hogy a részvények csak korlátozott ideig voltak tulajdonában. A Bizottság másodsorban azt állítja, hogy elfogadhatatlan a felperes arra vonatkozó érvelése, amellyel az 1985-ös királyi rendelet értelmezését támadja, mivel ezt az érvelést nem adták elő a hivatalos vizsgálati eljárásban. Harmadsorban a Bizottság úgy véli: a felperes nem vitathatja a megtámadott határozatot azt a tényt illetően, hogy a szóban forgó támogatás érintheti a textilpiacon fennálló kereskedelmet, és torzíthatja a versenyt, amennyiben ezeket az állításokat már a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozat is tartalmazta. A második jogalap tekintetében a Bizottság azért feltételezi annak elfogadhatatlanságát, mert e jogalap azon a téves feltételezésen alapul, hogy a támogatás az állítólag kikényszerített részvény-visszavásárláshoz kapcsolódó feltételezett veszteség kompenzálására szolgál. A harmadik joglapot a Bizottság szintén elfogadhatatlannak tartja, amennyiben e jogalap ismételtlen megerősíti, hogy az 1998. november 20-i módosítás nem járt semmilyen előnnyel a felperes számára, mivel csak a részvények és osztalékjegyek 1996-os kikényszerített visszavásárlásának kompenzálására szolgált.

76 Ami a keresethez csatolt dokumentumokat illeti, a Bizottság pontosítja, hogy a társaság alapszabályán és az ügyvédeknek adott meghatalmazáson kívül, valamint a 2002. december 20-i levele tanúsága szerint nem volt birtokában a keresetlevélhez csatolt tizenegy melléklet, nevezetesen a 4., a 4a, az 5., a 7., a 8., a 9., a 10., a 13., a 18.,

a 20a. és a 21. melléklet. Ebből következik, hogy a felperes jogalapjait és érveléseit, amennyiben azokat a nevezett mellékletekre alapítja, elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

77 Ezenkívül – a felperes állításával ellentétben – bizonyos iratok, amelyek a megtámadott határozat elfogadásának idején nem álltak a Bizottság rendelkezésére, jelentőséggel bírnak a felperes érvelése szempontjából. Ez irányadó a W. De Backer és R. De Clerck között 1987. szeptember 29-én kötött megállapodásra, a Beaulieu-csoport által a Verlipacknak nyújtott apporra, a Beaulieu-csoport által végrehajtott éves visszavásárlásra, valamint az egyfelől az Imcopack Vlaanderen NV és az Imcopack Wallonie, másfelől a Heye közötti 1996. december 26-i megállapodásra vonatkozó mellékletekre. A Bizottság szerint téves azt feltételezni, hogy ezek az iratok a jelen ügy történéseinek csak másodlagos szempontjait érintik.

78 A felperes előadja, hogy az általa előadott jogalapok elfogadhatóak, mivel azokat kizárólag olyan iratokra alapította, amelyekről a Bizottságnak tudomása volt a megtámadott határozat elfogadásának idején, és hogy a Bizottság, noha e határozatban nem fejt ki a jelen ügynek az állami támogatásokra vonatkozó jogszabályok alapján történő megfelelő elemzéséhez szükséges lényeges tényeket, alapos ismeretekkel rendelkezett a szóban forgó – a 2001/856 határozat alapjául szolgáló – aktához kapcsolódó tényállásról, és még olyan iratokat is csatolt, például az ellenkérelem IV. mellékletét, amelyekkel a felperes nem rendelkezett.

79 A felperes pontosítja, hogy 2002. december 6-i levelében és 2002. december 11-i e-mailjében iratjegyzéket kért a megtámadott határozat elfogadása során a Bizottság rendelkezésére álló iratokról, valamint azokról a ténybeli állításokról, amelyeket nem mutattak be a pert megelőző eljárás során. A Bizottság 2002. december 20-i levelében a ténybeli állítások tekintetében úgy válaszolt, hogy nem neki kell elvégezni a felperes ügyvédek munkáját, az iratok tekintetében pedig melegegett annak homályos említésével, hogy a felperes által készített iratjegyzékben

melyek azok az iratok, amelyek nem voltak a birtokában, de a Bizottság maga nem küldött iratjegyzéket a felperes számára. Így a Bizottságra hárul annak bizonyítása, hogy nem volt birtokában ezen adatoknak, mivel 2002. december 20-i levelében, amellyel visszautasította az akta nyilvánosságra hozatalát, a felperes kérésére hiányos választ adott; a Bizottság így a felperest és az Elsőfokú Bíróságot is olyan helyzetbe hozta, amelyben lehetetlen eldönteni, hogy a rendelkezésére álló ténybeli adatokra tekintettel elfogadhatta-e a megtámadott határozatot.

80 Ami azokat az iratokat illeti, amelyek tekintetében a Bizottság kifejezetten állítja, hogy a megtámadott határozat elfogadásakor nem voltak a birtokában, a felperes előadja, hogy a jelen ügy történéseihez másodlagosan kapcsolódó szempontok bemutatására és igazolására vonatkozó iratok kivételével (mint például az Imcour közgyűléséről szóló beszámoló vagy a Beaulieu-csoport által a Verlipack-csoportnak juttatott különböző kölcsönök) a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásakor birtokában volt az általa a vitában benyújtott valamennyi iratnak, és így nem hivatkozhat a felperes által felhozott jogalapok elfogadhatatlanságára.

81 Ami azokat a ténybeli állításokat illeti, amelyekről a Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott határozat elfogadása idején nem volt róluk tudomása, a felperes megállapítja, hogy azon állítás kivételével, amely szerint a Sowagep 1997 decemberében ígéretet tett a Verlipack számára egy új, 100 millió BEF értékű tőkeemelésre, és amelynek végeredményben semmilyen kihatása nincs a jelen ügyre, a Bizottság egyetlen ténybeli állítás tekintetében hangoztatja azt, hogy nem volt ismert előtte, nevezetesen hogy az 1996. december 18-i megállapodás szerinti részvény- és osztalékjegy-vásárlás nem volt önkéntes. A felperes állítja, hogy a gazdasági jellegű megfontolások mellett, amelyek e vásárlás kikényszerített jellegét mutatják, a részvények megvásárlására vonatkozó kötelezettség a Région wallonne 1998. május 25-i, a Bizottságnak címzett, és így annak birtokában lévő feljegyzéséből is kiderül.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 82 Egyrészt ami annak megállapítását illeti, hogy valamely támogatás kedvezményezettje felhasználhatja-e azokat a tényeket és dokumentumokat, amelyeket nem hozott a Bizottság tudomására a bizottsági határozat elfogadását megelőzően, másrészt hogy az ilyen tényekre és dokumentumokra alapozott jogalapok elfogadhatók-e, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat alapján az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti kereset esetében valamely közösségi aktus jogszerűségét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell mérlegelni. Így különösen a Bizottság által végzett átfogó mérlegelést kizárólag a mérlegelés során a Bizottság rendelkezésére álló információk függvényében kell vizsgálni (a Bíróság 15/76. és 16/76. sz., Franciaország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1979. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 321. o.] 7. pontja, a 234/84. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1986. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 1986., 2263. o.] 16. pontja, a C-241/94. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 26-án hozott ítéletének [EBHT 1996., I-4551. o.] 33. pontja és a C-197/99. P. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-8461. o.] 86. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-371/94. és T-394/94. sz., British Airways és társai és British Midland Airways kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. június 25-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-2405. o.] 81. pontja, a T-126/96. és T-127/96. sz., BFM és EFIM kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3437. o.] 88. pontja, a T-110/97. sz., Kneissl Dachstein kontra Bizottság ügyben 1999. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2881. o.] 47. pontja, a T-123/97. sz., Salomon kontra Bizottság ügyben 1999. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2925. o.] 48. pontja és a T-111/01. és T-133/01. sz., Saxonia Edelmetalle és ZEMAG kontra Bizottság ügyben 2005. május 11-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-1579. o.] 67. pontja).
- 83 Mivel a Bizottság nem köteles hivatalból és feltételezések alapján vizsgálni, hogy milyen bizonyítékokat bocsáthattak volna a rendelkezésére, nem lehet kifogásolni, hogy nem vette figyelembe azokat az esetleges információkat, amelyeket a közigazgatási eljárás során rendelkezésére bocsáthattak volna, ám ezt nem tették meg (ilyen értelemben lásd a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 60. pontját és a Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 11-én hozott, a fenti 82. pontban hivatkozott ítélet 87. pontját, valamint az Elsőfokú Bíróság T-109/01. sz., Fleuren Compost kontra Bizottság ügyben 2004. január 14-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-127. o.] 49. pontját).

- 84 Az Elsőfokú Bíróság ebből arra következtet, hogy az EK 88. cikk (2) bekezdésében meghatározott hivatalos vizsgálati eljárásban részt vevő felperes nem hivatkozhat olyan ténybeli érvekre, amelyek a Bizottság számára ismeretlenek, és amelyekről a hivatalos vizsgálati eljárás során nem tájékoztatta a Bizottságot. Ezzel ellentétben nincs akadálya annak, hogy az érdekelt fél a végleges határozat ellen olyan jogalapra hivatkozzék, amelyet nem terjesztett elő a közigazgatási eljárás során (ilyen értelemben lásd a Saxonia Edelmetalle és ZEMAG kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 82. pontban hivatkozott ítélet 68. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 85 Ezen ítélkezési gyakorlat, egészen különleges eseteket kivéve, kiterjedhet olyan esetekre – mint például a jelen ügy –, amelyben a vállalkozás nem vett részt az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti vizsgálati eljárásban (ilyen értelemben lásd a Saxonia Edelmetalle és ZEMAG kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 82. pontban hivatkozott ítélet 69. pontját).
- 86 Nem vitatott, hogy a felperes nem használta ki a hivatalos vizsgálati eljárásban való részvételre irányuló jogot, noha – amint az a Belga Királyság által a Bizottságnak címzett 2001. január 11-i, január 15-én érkezett levélből kiderül – a vallon hatóságok kifejezetten felhívták őt, hogy aktívan működjék közre a Bizottság által a Belga Királyságnak címzett, 2005. július 5-i információkérésre adott válasz elkészítésében. Az ismételt felszólítások ellenére és a Bizottság felszólítására adott bármilyen válasz hiányában a Belga Királyság tanácsadója 2000. szeptember 28-i levelében egyébként információszolgáltatásra szólította fel a felperest, hogy megfelelően tudjon válaszolni a Bizottságnak. E levél két utolsó bekezdése szerint:

„Figyelemmel az előzőkre, ügyfelem felhívja az Ön ügyfelének figyelmét annak veszélyére, hogy következő határozatában az Európai Bizottság valószínűleg kötelezni fogja a belga hatóságokat, hogy ügyfelétől visszatéríttessenek 113 712 000 BEF-ot, valamint ennek kamatokkal növelt összegét.

A határidő lejártától eltekintve, nagyon kívánatos lenne, hogy a sürgősség érdekében ügyfele együttműködjék az ügy vizsgálatában, és hogy rendelkezésre bocsássa az összes kért adatot, amely esetleg lehetővé tenné a Région wallonne számára, hogy a Bizottságnál a határozat meghozatala előtt kifejtse álláspontját.”

- 87 A fent említett 2001. január 11-i levelükben a vallon hatóságok arról értesítették a Bizottságot, hogy tanácsadójuk minden eredmény nélkül nyomatékosította a Beaulieu-csoport tanácsadója számára a Bizottság által megindított eljárás fontosságát és azt a veszélyt, amelyet az ilyen eljárás rejt magában e csoport számára, és hogy a Bizottság információkérésére adott válaszuk azért hiányos, mert a Beaulieu-csoport nem működött együtt velük.
- 88 Ezt meghaladóan a Bizottság 2001. július 23-i levelében értesítette a felperes tanácsadóját a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását elrendelő 2001. június 6-i bizottsági határozatról, amelyről másolatot kapott.
- 89 Végül nem vitatott, hogy a felperest név szerint említik a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását elrendelő határozatban – különösen a kifejezetten a Beaulieu-csoportra vonatkozó II.2. címben, amely csoport, mint az a 20. pontban szerepel, a felperes irányítása alá tartozott –, és hogy e határozat, nevezetesen a 29–43. és a 70–75. pontjában, valamint a 4. lábjegyzetben kétségeket vet fel azon tény vonatkozásában, hogy a Région wallonne 1998. november 20-án 113 712 000 BEF összeg tekintetében lemondott a felperessel szemben fennálló biztos követeléséről a Verlipack Holding II 9704 részvénye ellenében, amely társaság helyzete annyira megromlott, hogy 1999. február 1-jén eszközeit 1 BEF-ra értékelték.
- 90 A felperes pontosan tudta, hogy különösen a szóban forgó követelésről való lemondás tekintetében hivatalos vizsgálati eljárást indítottak, és e követelésről való

lemondásnak a közösségi joggal való összeegyeztethetősége tekintetében a Bizottság által már megfogalmazott kétségek miatt milyen szükséges és fontos volt bizonyos információk benyújtása, a felperes mégis úgy döntött, hogy nem vesz részt a hivatalos vizsgálati eljárásban, azonban nem vitatta, hogy a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozatot kellően indokolták ahhoz, hogy jogait megfelelően gyakorolhassa (lásd e tekintetben a Fleuren Compost kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 83. pontban hivatkozott ítélet 46. pontját).

- 91 A fentiek összességéből következik, hogy a felperes nem hivatkozhat először az Elsőfokú Bíróság előtt olyan információkra, amelyek a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában ismeretlenek voltak a Bizottság előtt. Ez még inkább igaz a felperes által előadott azon ténybeli érvelések tekintetében, amelyek szerinte elengedhetetlenek a jelen ügynek az állami támogatások joga alapján történő helyes elemzéséhez.
- 92 Másrészt valamely támogatás kedvezményezettje csak az elfogadhatatlanság terhe mellett hivatkozhat kizárólag olyan információkra alapozott jogszerűségi alapon, amelyek a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában nem voltak ismertek a Bizottság előtt, mivel az állami támogatások tárgyában hozott határozat jogszerűségét a határozat meghozatalának időpontjában a Bizottság rendelkezésére álló információk függvényében kell mérlegelni.
- 93 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a felperes által a keresete alátámasztására előadott jogalapok olyan információkon alapulnak, amelyek a határozat meghozatalának időpontjában a Bizottság rendelkezésére álltak.
- 94 Első jogalapja keretében a felperes először azt állítja, hogy az 1996. december 18-i megállapodás értelmében a Verlipack tőkéjének részét képező, 14 214 B kategóriájú részvény és I. kategóriájú osztalékjegy 113 712 000 BEF ellenében történt

megvásárlására a vallon hatóságok kényszerítették. A felperes szerint azt a körülményt, hogy ilyen kényszer alatt volt, a Bizottságnak figyelembe kellett volna vennie annak vizsgálata során, hogy fennállnak-e egyrészt a bizonyos vállalkozásokat előnyben részesítő támogatás feltételei, másrészt ha igen, a felperes volt-e a kedvezményezett vállalkozás, ami a jelen esetben nem így van.

95 A kényszerítésre vonatkozó érvelése alátámasztására a felperes a Région wallonne által a Bizottságnak címzett, 1998. május 25-i feljegyzésre hivatkozik, amely szerint „mivel a Région wallonne elvesztette bizalmát a Beaulieu-csoportban, a két holding létrehozásának jóváhagyáshoz a Verlipack Ghlin és a Verlipack Jumet üzemben meglévő részvényei visszavásárlását szabja feltételül”.

96 Ami a kényszerítésre vonatkozó érvelés elfogadhatatlanságát illeti, meg kell állapítani, hogy – amint az az iratokból és az Elsőfokú Bíróság által a tárgyaláson erre vonatkozóan feltett kérdések alapján kiderül – a Bizottság nem vitatta, hogy a megtámadott határozat elfogadásának idején tudomása volt az 1998. május 25-i feljegyzésről. A peres felek csak e feljegyzés jelentőségében és az abban található feltételül „szab” ige használatának értelmezésében nem értenek egyet, nem pedig a felperes által a Région wallonne tulajdonában lévő részvények visszavásárlására vonatkozó tényállásban. A felperesnek a kényszerítésre vonatkozó érvelése ezért valójában azon kifogásra irányul, hogy a Bizottság e feljegyzés tartalmát hibásan értékelte, aminek következtében ezt az érvet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

97 Másodszor ami a felperesnek azon tény vitatására vonatkozó érvelését illeti, hogy a szóban forgó részvényeknek és osztalékjegyeknek az 1996. december 18-i megállapodás szerinti felülértékelését az 1985-ös királyi rendelet igazolta, meg kell

állapítani, hogy a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában ez az információ is ismert volt a Bizottság előtt, mint az a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról szóló határozat 62–64. pontjából és a 21. lábjegyzetből következik. A Bizottságnak címzett 2001. január 11-i, a Bizottsághoz január 15-én érkezett levélben a vallon hatóságok az alábbiakat írják:

„Meg kell említeni, hogy a Région wallonne a Verlipack Ghlinben és a Verlipack Jumet-ben meglévő, szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvényeiért és osztalékjegyeiért megállapított 113 712 000 BEF teljes ár az adott időpontban kibocsátási árak alapján e részvények és osztalékjegyek értékének 80%-át képviselte.

Az állami szektorban tevékenykedő részvénytársaságok általi, szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények kibocsátásáról szóló, 1985. május 7-i királyi rendelet (3. cikk) szerint a szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények »ára nem lehet kevesebb a kibocsátási ár 80%-nál« az elsőbbségi részvényeknek a kibocsátó társaság általi visszavásárlása vagy harmadik személyek számára történő eladása során.

A teljes szerkezetátalakítás alatt lévő Verlipack-csoport pénzügyi helyzetét figyelembe véve ez az ár kétségtávolan nem felel meg a részvények és osztalékjegyek valós értékének, és csak a fent hivatkozott belga jogszabály tiszteletben tartása végett állapították meg, amit a Beaulieu-csoport elfogadott.

[...]

Ezért a felek a Beaulieu-csoport tartozásának megfizetésére négyéves kamatmentes fizetési határidőt állapítottak meg, hogy a vagyon gazdasági értékéhez képest kissé kiegyenlítsék a (fizetés napján aktualizált) rendelkezés alkalmazásából adódó többletköltségeket.”

- 98 Ugyanezt az információt ismétli meg lényegében a Belga Királyságnak a Bizottság számára címzett 2001. július 26-i levelének a 2. pontja.
- 99 Mindenesetre az 1985-ös királyi rendeletre hivatkozó érvelést nem lehet úgy tekinteni, mint amelyet nem lehet az Elsőfokú Bíróság elé terjeszteni értékelés céljából, hiszen itt a nevezett rendelet értelmezésére vonatkozó kérdésről van szó.
- 100 Harmadszor a felperes arra vonatkozó érvelésének elfogadhatatlansága tekintetében, amely szerint a megtámadott határozat a verseny torzítására és a tagállamok közötti kereskedelem érintettségére vonatkozó két feltétel vizsgálata tekintetében rövid és hibás, meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen olyan információra nem hivatkozik, amely a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában ne állt volna a Bizottság rendelkezésére; a felperes megelégszik a megtámadott határozat 70–72. pontjában megfogalmazott, a Beaulieu-csoportnak a textilpiacon elfoglalt helyével foglalkozó elemzés bírálatával, miközben a felperes a Verlipack-csoport társaságainak részvényeseként érintett, nem pedig mint textiltermelő.
- 101 A fentiekből következik, hogy a Bizottság által az első jogalappal szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.
- 102 Ami a második jogalapot illeti, amellyel a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az arányosság elvét, amikor elrendelte a támogatás visszatéríttetését, miközben a szóban forgó részvények és osztalékjegyek feltételezetten kikényszerített visszavásárlása semmilyen előnyt nem jelentett számára, e jogalap ugyanazon információkon alapul, mint amelyeket a felperes az első jogalap tekintetében hoz fel, és amelyekről így a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottságnak tudomása volt. Ebből következően az e jogalappal szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogást szintén el kell utasítani.

- 103 A harmadik jogalap tekintetében, amellyel a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az egyenlő elbánás elvét, a felperes a B kategóriájú részvények és az I. kategóriájú osztalékjegyek értékének kiszámítási módját, értékük számításának időpontját, valamint a támogatás kedvezményezettjének meghatározását kérdőjelezi meg, mondván, hogy a Bizottság arra a tényre támaszkodott, hogy az 1998. november 20-i módosítás csak egyfajta kompenzációt jelentett a nevezett részvények és osztalékjegyek 1996-os kikényszerített megvásárlásáért. Ily módon a felperes ismét csak olyan információkra támaszkodik, amelyek a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában a Bizottság rendelkezésére álltak. Az e jogalappal szemben emelt elfogadhatatlansági kifogásnak ezért nem lehet helyt adni.
- 104 Ami a felperes által a követelése alátámasztásának érdekében hivatkozott dokumentumokat illeti, amelyeket a jelen ítélet 76. pontja említ, és amelyek a felperes szerint csak a jelen ügy egyes másodlagos szempontjait érintik, emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 82–84. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében e dokumentumokat el kell utasítani. Amint ez az iratokból, valamint az Elsőfokú Bíróság által e tekintetben a tárgyaláson feltett kérdésekből kiderül, a felperes által hivatkozott egyetlen jogalapot vagy érvelést sem alapították ezekre a dokumentumokra, amelyek tekintetében a Bizottság megerősítette, hogy a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában nem voltak a birtokában, és azok sem a megtámadott határozathoz vezető aktában, sem valamely kapcsolódó aktában nem voltak megtalálhatók.
- 105 Végül ami a felperesnek a kereset 18. mellékletére alapított érvelését illeti, amely szerint a Sowagep 1997 decemberében ígéretet tett a Verlipack tőkéjének 100 millió BEF-kal történő emelésére, elegendő annak megállapítása, hogy a felperes maga jelenti ki, hogy annak semmi köze nincs a jelen ügühöz.
- 106 A fentiek összességéből következik hogy egyrészt a felperes nem támaszkodhat a jelen ítélet 76. pontjában említett dokumentumokra, amelyeket ezért figyelmen kívül kell hagyni, másrészt a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

- 107 Keresetének alátámasztására a felperes négy jogalapot hoz fel: az elsőt az EK 87. cikk (1) bekezdésének és a 659/1999 rendelet 7. és 13. cikkének, a másodikat az arányosság elvének és a 659/1999 rendelet 14. cikkének, a harmadikat az egyenlő elbánás elvének, a negyediket pedig az indokolási kötelezettség megsértése alapítja.

Az első, az EK 87. cikk (1) bekezdésének és a 659/1999 rendelet 7. és 13. cikke összefüggésben értelmezett rendelkezéseinek megsértésére alapított jogalapról

- 108 A felperes az első jogalapot három részre osztja: az első a bizonyos vállalkozásokat előnyben részesítő támogatásokra vonatkozik, a második arra a tényre, hogy ha előny juttatására került sor, a felperes nem tekinthető az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében kedvezményezett vállalkozásnak, a harmadik pedig a verseny torzítására és a Közösségen belüli kereskedelem érintettségére.

Az első részről: a bizonyos vállalkozásokat előnyben részesítő támogatások

– A felek érvei

- 109 A felperes elsősorban úgy véli, hogy a végletekig leegyszerűsített a megtámadott határozatban szereplő érvelés, miszerint a felperesnek pontosan meghatározott és esedékes, 113 712 000 BEF összegű tartozása volt, amelyet a Verlipack Holding II-ben lévő 9704 – alacsonyabb, sőt akár nulla értékű – részvény

átruházásával fizetett vissza. Az ilyen érvelés kizárólag a 113 712 000 BEF összegű tartozás elvonatkoztatott figyelembevételén alapul, és egyáltalán nem veszi figyelembe a tényeket vagy a gazdasági valóságot. A megtámadott határozat a szóban forgó tartozást úgy kezeli, mint ha a hatóságok által ténylegesen a felperes rendelkezésére bocsátott eszközök visszafizetésének kötelezettségéről lenne szó, ami a jelen esetben nem áll fenn.

- 110 A felperes arra is felhívja a figyelmet, hogy az 1996. december 18-i megállapodással kötelezték a Région wallonne részvényeinek megvásárlására, és azokat csak nagyon rövid ideig tartotta meg, nevezetesen 1996. december 18-tól 1997. április 11-ig, vagyis amíg a Heye átvette a Verlipack Holding II irányítását. Kezdetől fogva nyilvánvaló volt, hogy a tényleges címzett a Verlipack Holding I társaság volt, amelynek irányítását a Heye-nek kellett megszereznie. E részvények vagyoni értéke ezért a felperes számára nulla volt. Továbbá a Bizottságnak nemcsak a gazdasági jellegű megfontolások miatt kellett volna feltűnnie, hogy az 1996. december 18-i megállapodást a felperes nem önként kötötte. A Bizottságot teljes körűen és írásban tájékoztatták a hivatalos vizsgálati eljárás során arról a tényről, hogy a szóban forgó megállapodást rákényszerítették a felperesre. A Région wallonne 1998. május 25-i, a Bizottságnak címzett feljegyzéséből is kiderül, hogy a régió minden bizalmát elvesztette a felperesben, és a Heye által irányított csoportban kívánt részt venni. A Région wallonne ezért azt követelte a Beaulieu-csoporttól, hogy teljes részesedését vásárolja vissza, mielőtt új részvényes lépne be a Verlipack-csoportba. Ezzel párhuzamosan a Heye nem kívánt csatlakozni olyan csoporthoz, amelyben az államnak részesedése van.
- 111 Másodsorban a felperes úgy véli, hogy a Verlipack Jumet és a Verlipack Ghlin részvényeinek kikényszerített visszavásárlását nem lehetett volna az EK 87. cikk értelmében vett előnynek tekinteni.
- 112 Ami először a szóban forgó részvények objektív értékelését illeti, nem vitatható, hogy a részvények tényleges értéke bizonyosan nem felelt meg 113 712 000 BEF-nak. A Région wallonne a Bizottságnak címzett 2001. január 11-i, a Bizottságnál január 15-

én érkeztetett levelében elismerte az 1985-ös királyi rendeleten alapuló ár aránytalanságát, és azt, hogy semmilyen kapcsolatban nincs a részvények és osztalékjegyek valós gazdasági értékével, és hogy ha szakember végezte volna az értékelést, akkor az arra a következtetésre jutott volna, hogy a visszavásárolt részvények értéke nullával egyenlő. Ezt az állítást megerősíti a Belga Királyság 2001. július 26-i, a Bizottságnak címzett levele, amely megerősítette, hogy a három Verlipack társaság gazdasági helyzete aggasztó, valamint hogy a részvények és az osztalékjegyek 1985-ös királyi rendelet alapján meghatározott vételára már nem felel meg azok tényleges értékének. Egyetlen általános gazdasági szereplő sem kívánt volna ilyen vásárlást végrehajtani e feltételek mellett, aminek következtében – tekintettel a szóban forgó körülményekre – e vásárlást nem lehetett volna önkéntes vételnek minősíteni. Ezenkívül a Heye a visszavásárlás időpontjában semmilyen kötelezettséget nem vállalt, leszámítva a Verlipack-csoport tőkéjében való esetleges részvételét, és ilyen kötelezettségvállalásra csak az egyfelől az Imcopack Vlaanderen és az Imcopack Wallonie, másfelől a Heye közötti, 1996. december 26-i megállapodással került sor.

- 113 A részvények megvásárlásának másik következményeként a Région wallonne teljesen kivonult a Verlipack Jumet-ből és a Verlipack Ghlinből, ami további jelentős hátrányt jelentett.
- 114 Azt a tényt, hogy a részvények valós értéke már ebben az időpontban nulla, sőt negatív volt, megerősíti egyrészt a 2001/856 határozat, amelynek 104. pontja értelmében „a Ghlinben és a Jumet-ben lévő telephelyeken elért eredmények jelentős működési veszteségeket mutatnak, és az 1996-os évre vonatkozó üzleti forgalom jelentősen csökkent az előző évekhez képest”, és amelynek 107. pontja pontosítja, hogy „a Bizottság megjegyzi, hogy a Verlipack pénzügyi helyzete a Heye belépését megelőzően nem mutatkozott életképesnek”, 115. pontja pedig arra a következtetésre jut, hogy „a [Verlipack] működési eredményei a Heye belépését megelőzően kétségtelenül mutatták e csoport nehézségeit”. Másrészt a Bizottság maga is ismerte a Verlipack 1996. év végi katasztrofális pénzügyi helyzetét. A megtámadott határozat 11. és 12. pontjában a Bizottság azt is kijelentette, hogy „a Vallóniában található két

társaság veszteségeket könyvelt el ebben az időszakban”, vagyis 1995-ben és 1996-ban, valamint hogy „a Verlipack-csoport 1996 végén nem volt abban a helyzetben, hogy betartsa a bankkölcsönök visszafizetésére vonatkozó határidőket”. A Bizottság által kifejtett, a Verlipack Holding II részvényei bármilyen értékét tagadó indokolást a szóban forgó részvényekre is alkalmazni kell.

- 115 A Verlipack-csoport ilyen életképességének hiányával Jacobs főtanácsnok is egyetértett a Belgium kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványának (EBHT 2003., I-6934. o.) 44. pontjában (az ügyben 2003. július 3-án született ítélet, hivatkozás a fenti 44. pontban).
- 116 Amennyiben a Bizottság a részvények 1996-os értékét illetően fenntartja álláspontját, a felperes követeli, hogy a Bizottság készítsen értékelő jelentést álláspontja alátámasztására, és jelölje meg, milyen mértékben vette figyelembe a Verlipack-csoport társaságainak helyzetét, és azt a tényt, hogy a részvényekhez nem kapcsolódott szavazati jog, valamint hogy a részvények még szavazatra jogosító részvénné történt átalakításuk után is a Verlipack tőkéjének minimális százalékát testesítik meg.
- 117 Egyebekben azt az elemzést, amely szerint a 113 712 000 BEF összeget nem lehet úgy tekinteni, mint amely tükrözné a neki tulajdonított előny értékét, két másik érv is alátámasztja: először is polgári jogilag ez a követelés megszűnt. Az 1998. november 20-i módosítás végrehajtásából adódóan a követelés kötelmi jogilag hatályát veszítette; másodsor pedig a 113 712 000 BEF összeget a Région wallonne állapította meg a felperes számára, az 1985-ös királyi rendelet értelmében.
- 118 E tekintetben a felperes előadja, hogy az 1996. december 18-i megállapodás szerinti, gazdaságilag indokolatlan ár igazolására a Région wallonne az e tekintetben fennálló jogi kötelezettségre hivatkozott, amelynek értelmében a törvény vagy a szerződés által megállapított ár nem tárgyalási alap, és szabottnak tekintendő.

- 119 A felperes először is pontosítja, hogy az 1985-ös királyi rendelet, különösen annak 3. cikke, egyáltalán nem állapít meg visszavásárlási kötelezettséget, hanem a visszavásárlás jogára vonatkozik, amennyiben előírja, hogy a jegyzésről szóló megállapodásnak tartalmaznia kell a visszavásárlási jogot, és szabályoznia kell annak módját, és e módot a jelen ügyben az 1985. április 30-i megállapodás 11. cikke és 1. melléklete tartalmazza, és végül pontosítja, hogy a rendelet az állami részvétellel működő társaságoknak biztosítja az állam tulajdonában lévő részvényeinek visszavásárlására irányuló jogot, olyan árat határozván meg, amely nem lehet alacsonyabb a kibocsátási ár 80%-nál. Ez a rendelkezés nem zárja ki, hogy az állam a jegyzési megállapodáson kívül hozzájáruljon a kibocsátási ár 80%-nál alacsonyabb áron történő vételi joghoz. Ez a rendelkezés nem érinti azokat a helyzeteket, amelyekben az állam saját maga kívánja megszüntetni részesedését, vagy egy magán vállalkozásra gyakorol nyomást, hogy az vegye át a részesedését. Minden más értelmezés azt jelentené, hogy az állam mint részvényes kötve lenne, és soha nem tudná továbbadni részesedését. Az 1985-ös királyi rendelet 3. cikke tehát egyáltalán nem ellentétes az 1996. december 18-i megállapodással és az 1998. november 20-i módosítással, amelyek így nyilvánvalóan nem az 1985. április 30-i megállapodás szerinti visszavásárlási jogon alapulnak.
- 120 Így mivel a Région wallonne nem volt jogilag köteles a részvények vételárát azok névértékének 80%-án meghatározni, hibás a Bizottság érve, amely szerint a felperes az 1998. november 20-i módosítás megkötésével megsértette az 1985-ös királyi rendelet 3. cikkét.
- 121 Nem fogadható el az az érv, amely szerint a B kategóriájú részvényeknek és az I. kategóriájú osztalékjegyeknek a 113 712 000 BEF-nyi árát az 1985. április 30-i megállapodás állapította meg.
- 122 Az 1985. április 30-i megállapodás egyetlen rendelkezése – a 10. és a 11. cikk – sem alkalmazható a jelen ügyre. A szóban forgó megállapodás 10. cikke ugyanis az 1996. december 18-i megállapodás keretében nem megvalósítható feltételt állapít meg, mivel az e rendelkezés által előírt visszavásárlás kizárólag arra az esetre alkalmazandó, „ha a társaságok áthozott nyeresége és rendelkezésre álló tartalékai ezt lehetővé teszik”. Ezenkívül a felperesnek, aki nem azonosítható R. De Clerck-vel, nem volt tudomása olyan dokumentumról, amelyből kitűnne, hogy ilyen különös

kötelezettséget vállalt, és hogy a 10. cikket nem az 1985-ös királyi rendelet állapította meg. Ami az 1985. április 30-i megállapodás 11., az 1985-ös királyi rendeletnek mindenben megfelelő cikkét illeti, annak a jelen ügyre vonatkozóan nincs jelentősége. Ez a cikk, valamint az 1985. április 30-i megállapodás 1. mellékletéhez csatolt, a vételi jog alapítására vonatkozó megállapodás kizárólag vételi jogot ismer el a Verlipack társaságok számára, nem pedig visszavásárlási kötelezettséget, ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy ezt a jogot kizárólag a Verlipack társaságok számára ismerték el, nem pedig a felperes számára.

123 Az 1996. december 18-i megállapodás után négy hónappal a Région wallonne a megállapodásnak megfelelő vásárlási kötelezettségről tárgyalt a Heyevel, amelynek keretében lemondott az általános kötelezettségen alapuló túl magas árról, hiszen – amint az a vételi jogra irányuló megállapodás 1. cikkéből is kiderül – a részvények nettó értéke, azaz a szóban forgó részvények valós értéke szolgált az ár meghatározásának támpontjaként, nem pedig a részvények kibocsátási ára.

124 Az 1998. november 20-i módosítással, amelyet a Bizottság, hibásan, teljesen önálló megállapodásnak tekint, ami – figyelembe véve a módosítás rendelkezéseit (a címe, a preambulumbekendései és a rendelkezései a módosítás önállóságának hiányát mutatják; a módosítás inkább az 1996. december 18-i megállapodás részét képezi) – logikátlan; és szem elől téveszti, hogy ez a jogügylet a felperes által 1996-ban megszerzett részvények fizetésére vonatkozik, és mint ilyen, csak a jogügylet árának igazítását szolgálta oly módon, hogy a fizetési megállapodást a Heye számára már jóváhagyott fizetési megálláshoz igazították, a felperesnek felkínálták azt a lehetőséget, hogy a kötelezően megszerzett részvényekért bizonyos számú részvénynek a valós gazdasági értéknek megfelelő áron történő eladásával fizessen a Région wallonne-nak.

125 Másodszer: ami az „előny” tényleges mérlegelését illeti, a felperes mindenekelőtt azt állítja, hogy a visszavásárolt részvények semmilyen további ellenőrzést nem biztosítottak számára, mivel nem jártak szavazati joggal, amikor a Région wallonne tulajdonában voltak (és ezért semmilyen módon nem lehetett a Verlipack társaságok döntéshozatali eljárásába történő beavatkozásra használni őket), valamint hogy

semmilyen osztalékot vagy más pénzügyi előnyt nem kapott a szóban forgó részvények tulajdonából következően, végül hogy a szóban forgó részvényeket nem válthatta át készpénzre, hiszen a Heye belépésének keretében az irányításban való részvételével együtt be kellett vinnie őket a Verlipack Holding I-be.

- 126 A Bizottságnak a ténybeli összefüggéseket egységes módon kellett volna vizsgálnia, nem elemezhetette volna a tényeket elkülönülten, és a gazdasági valóságból kellett volna kiindulnia, anélkül, hogy elemzését formai jogi aspektusokra korlátozta volna, amint azt a Bíróság is megállapította a C-329/93., C-62/95. és C-63/95. sz., Németország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1996. október 24-én hozott ítéletének (EBHT 1996., I-5151. o.) 36. pontjában. A felperes szerint a Bizottság megközelítése korlátozó jellegű, mivel minden más tényező kizárásával a felperes által kötelezően megszerzett részvények névértékére szorítkozik.
- 127 A felperes a Bizottság elemzésének hibás jellegét a következők bemutatásával illusztrálja: ha a Région wallonne kezdettől fogva ingyenesen ruházta volna rá a részvényeket minden fizetés vagy ellenszolgáltatás nélkül, ahelyett, hogy úgy adta el neki a részvényeket, hogy az ellenértéket később kizárólag vagy készpénzben, vagy fizetés helyetti átengedéssel egyenlítheti ki, az elemzés csak az ingyenesen kapott részvények értékét vette volna figyelembe annak megállapításakor, hogy volt-e előny, és ha igen, az milyen nagyságú volt. A felperes ezért véli úgy, hogy a jelen ügy különleges körülményeit figyelembe kell venni, nevezetesen a kikényszerített visszavásárlást és a mesterségesen meghatározott árat, és hogy a jelen ügyben fennálló, valamint a fentebb vázolt helyzetek nagyon hasonlóak, és az állami támogatások joga tekintetében ugyanolyan elemzésnek kellene alávetni őket. Valójában mindkét esetben bizonyos számú részvények vannak a felperes tulajdonában, és szerinte lényegtelen az a tény, hogy ezek ingyenes rendelkezésre bocsátása közvetlenül valósul meg, vagy kerülő úton, fizetési kötelezettség elengedése révén. A Bizottságnak – ahelyett, hogy elemzését elvont követelésre alapítja – ki kellett volna terjesztenie elemzését a felperesnek juttatott részvények valós értékére. Kizárólag ez az elemzés tette volna lehetővé annak megítélését, hogy a gazdasági valóságban fennáll-e előny.

128 A Bizottság e rész elutasítását javasolja.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 129 Elsősorban a felperes arra vonatkozó érvét kell megvizsgálni, amelynek értelmében a Région wallonne az 1996. december 18-i megállapodással 14 214 B kategóriájú részvény és I. kategóriájú osztalékjegy 113 712 000 BEF összeg ellenében történő megszerzésére kötelezte őt; ezt az érvet az 1998. május 25-i feljegyzésre alapozza, amelyben a belga hatóságok jelzik, hogy „mivel a Région wallonne elvesztette bizalmát a Beaulieu-csoportban, a két holding létrehozásának jóváhagyásához a Verlipack Ghlin és a Verlipack Jumet üzemben meglévő részvényei visszavásárlását szabja feltételül”.
- 130 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az 1996. december 18-i megállapodás tárgyát képező részvények visszavásárlását a Bizottság a megtámadott határozatban nem minősítette állami támogatásnak.
- 131 Ilyen előzmények után arra kell felhívni a figyelmet, hogy az 1987. november 1-jei módosítás 3. cikke szerint „1987. október 1-jétől az alulírottak, az Imcour NV és R. De Clerck visszavonhatatlanul kötelezik magukat az Adsum NV és W. De Backer ezen a napon fennálló összes – az 1985. április 30-i megállapodásban és annak mellékletében részletezett – jogának és kötelezettségének átvételére és teljesítésére.”
- 132 Ezek között a kötelezettségek között szerepel az 1985. április 30-i megállapodás 10. cikkének első albekezdésében említett kötelezettség, amely szerint az Adsum vállalja, hogy a három Verlipack társaság évente – először a jelen megállapodás

megkötését követő öt év múlva – visszavásárolja az SNRSN tulajdonában lévő, B kategóriájú részvények (névértéken történő visszavásárlás) és I. kategóriájú osztalékjegyek (10 000 BEF egységáron történő visszavásárlás) legalább 10%-át, amennyiben a társaságok áthozott nyeresége és rendelkezésre álló tartalékai ezt lehetővé teszik. A szóban forgó megállapodás 10. cikkének harmadik bekezdése szerint ilyen megegyezések hiányában az Adsum minden esetben végrehajtja a 10. cikk szerinti kötelezettségeket.

- 133 Ezenkívül az 1987. november 18-i módosítás pontosítja, hogy a Verlipack társaságok vezetőségének ellenőrzésében változás következett be, és hogy a gazdasági és pénzügyi miniszter 1987. november 17-én – a 14. cikk második bekezdése értelmében – beleegyezését adta az 1985. április 30-i megállapodáshoz.
- 134 Végül az 1985. április 30-i megállapodás 16. cikke előírja, hogy társaságok alapszabályait a jelen megállapodás rendelkezéseinek figyelembevételével módosítani kell.
- 135 A fentiekből következik, hogy a felperes a következmények teljes tudatában fogadta el nemcsak az 1985. április 30-i megállapodásban meghatározott, az Adsumnak és W. De Backernek a Verlipackkal és a belga állammal szemben fennálló jogait, hanem kötelezettségeit is, amelyek a megállapodás 16. cikkének értelmében a Verlipack társaságok alapszabályának szerves részét képezték. Különösen az Imcour Holding, amelynek jogutódja a felperes, kötelezte magát visszavonhatatlanul az 1987. november 18-i módosítás 3. cikke értelmében a kötelezettségek betartására, valamint az SNRSN által a Verlipack tőkéjében lévő B kategóriájú részvények és az I. kategóriájú osztalékjegyek visszavásárlására.
- 136 A felperes az ilyen jellegű kötelezettségátvállalás érvényességét nem zárhatja ki az 1985. április 30-i megállapodás 10. cikkének első albekezdésében említett, a Verlipack társaságok felhasználható tartalékainak és áthozott nyereségének fennál-

lására való hivatkozással sem, mivel e megállapodás 10. cikkének harmadik albekezdése szerint a Verlipack társaságok tulajdonszerzésének hiányában a felperes minden esetben köteles ő maga visszavásárolni az SNRSN tulajdonában lévő B kategóriájú részvényeket és I. kategóriájú osztalékjegyeket.

137 Arra is fel kell hívni a figyelmet, hogy a felperesnek a B kategóriájú részvények és I. kategóriájú osztalékjegyek idő előtti – az 1996. december 18-i megállapodás tárgyát képező – visszavásárlásából számos előnye származott.

138 Először is a felperes azonnal megszerezte a még a vallon hatóságok tulajdonában lévő B kategóriájú részvények és I. kategóriájú osztalékjegyek tulajdonjogát, amelyeket az 1987. november 18-i megállapodás értelmében minden esetben éves részletekben kellett volna visszavásárolnia, és amely lehetővé tette számára a Verlipacknak a Heye bevonásával megvalósított szerkezetátalakítását és a csoport szerkezetének egyszerűsítését, amelyet a részvények összességének a Verlipack Holding I-re történő átruházásával ért el.

139 Az iratokból kitűnik (lásd különösen a megtámadott határozat 11. és 12. pontját, a kereset 23. pontját, valamint a Belga Királyság 2001. július 26-i, a Bizottságnak címzett levelének a 6. és 7. bekezdését), hogy 1996-ban a Verlipack-csoport társaságainak helyzete olyan aggasztó volt, a csoport gazdasági helyzetének helyrehozatala érdekében elengedhetetlennek tűnt egy üveggyártási szakértő belépése. Ez a szakértő, a jelen esetben a Heye, nem kívánt olyan társaság tőkájében részt venni, amelyben az államnak részesedése van; ez ugyanis a Heye szemében „a Région wallonne és a Beaulieu-csoport közötti szövetség esetén a többség megváltoztatásának veszélyét hordozhatja magában”.

140 Ezt – az 1998. május 25-i levélben szereplő – megállapítást egyébként a felperes sem vitatja, aki keresetének 22. pontjában megerősíti, hogy „a Beaulieu-csoportnak az a

határozott benyomása, hogy az állami részvényes nem kívánja továbbra cselekvően támogatni a három Verlipack társaságot, és hogy radikális intézkedések nélkül ezek egyenesen csődbe fognak menni. A Beaulieu ezért mentőakcióba kezd, és e célból az üveggiacon elismert gyakorlattal rendelkező stratégiai partnereket keres. Ilyen körülmények között kezdett tárgyalásokat a [...] Heyével [...], az egyik vezető német üvegyártóval”.

- 141 Ezt meghaladóan a Belga Királyság 2001. július 26-i, a Bizottságnak címzett leveléből kiderül, hogy „a Beaulieu és a Heye, valamint a Région wallonne tárgyalásokat kezdtek a Verlipack-csoportnak a Heye részére történő eladásának megszervezéséről és új pénzügyi szerkezet 1997 áprilisában történő bevezetéséről”, valamint hogy „a Beaulieu és a Heye közötti megállapodást követően meg kell állapodni arról, hogy a Région wallonne által a Verlipack Ghlinben és a Verlipack Jumet-ben lévő részvényeket és osztalékjegyeket a Beaulieu köteles visszavásárolni, a Région wallonne minden újabb beavatkozását megelőzően”.
- 142 A Région wallonne egyébiránt aktívan részt vett a Verlipack-csoportnak a fenyegető költségek megállítását célzó átszervezésében. Amint az a 2001/856 határozat 18–22. pontjából kitűnik, 1997-ben két, egyenként 250 millió BEF összegű kölcsönt juttatott a Heyének, amelyekkel ez utóbbinak a Verlipackban a nevezett szerkezetátalakítás jegyében végrehajtott tőkeemelését finanszírozták (e tekintetben lásd a Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. július 3-án hozott, a fenti 44. pontban hivatkozott ítélet 22–24. pontját is).
- 143 Másodszor a Beaulieu és a Heye közötti tárgyalások és az azt követő megállapodás összefüggésében fel kell hívni a figyelmet a felperes által élvezett, az általa megszerzett B kategóriájú részvények és I. kategóriájú osztalékjegyek árában, valamint a fizetési feltételekben megtestesülő előnyökre is.

- 144 Így miközben az 1985. április 30-i megállapodás értelmében, amelyhez a felperes az 1987. november 18-i módosítással csatlakozott, a felperesnek a megállapított árat fokozatosan, a fizetési határidők lejártával kellett megfizetnie, az 1996. december 18-i megállapodás szerint lehetősége volt arra, hogy a szóban forgó részvények és osztalékjegyek ellenértékének megfizetését 2001. december 31-ig kamatmentesen elhalassza, nem is beszélve arról a tényről, hogy azonnal megszerezte e részvények és osztalékjegyek összességét, és így megkönnyíthette a Verlipack szerkezetátalakítását.
- 145 Ezt követően – a felperes azon állításával ellentétben, amely szerint az ár nem képezett tárgyalási alapot, és amelynek következtében köteles volt a szóban forgó részvények és osztalékjegyek 100%-os kibocsátási árával megegyező 142 140 000 BEF összeg megfizetésére – a felperes, mivel a fizetett ár az 1985-ös királyi rendelet 3. cikkének megfelelően a kibocsátási ár 80%-val egyezett meg, 28 428 000 BEF árendedményben részesült, annak ellenére, hogy azonnali tulajdonjogot szerzett, és a 113 712 000 BEF-ot csak 2001. december 31-ig kellett átutalnia, és nem kellett kamatot fizetnie.
- 146 Végül ez az elemzés következik a Belga Királyság 2001. július 26-i, a Bizottságnak címzett leveléből, amely szerint „a Beaulieu-csoport kedvező fizetési feltételek ellenében fogadta el e részvények és osztalékjegyek visszavásárlását, nevezetesen négyéves kamatmentes fizetési határidővel, annak érdekében, megkönnyíthesse a Heye vezetésével és a Région wallonne közreműködésével tervbe vett szerkezetátalakítást”.
- 147 A felperes által az 1998. december 18-i megállapodásban előírt részvények és osztalékjegyek visszavásárlása során a tárgyalási mozgástér hiányára alapított érvelésének alátámasztására felhozott 1998. május 25-i feljegyzés utolsó bekezdését is a nevezett visszavásárlás fent kifejtett összefüggései alapján kell vizsgálni, különös tekintettel a Heye és a felperes közötti, bizonyított és megállapodással végződő tárgyalások fennállására, valamint a szóban forgó visszavásárlás felperes általi elfogadására, és e bekezdés nem tekinthető a Région wallonne által a felperessel szemben gyakorolt kényszer megnyilvánulásának.

- 148 Az 1998. május 25-i feljegyzés későbbi bekezdései egyébként megerősítik ezt az elemzést, amennyiben azokban kifejezett utalás található arra, hogy a Verlipack helyzetének rendezése végett és az új befektető többségének biztosítása érdekében a csoport irányítását át kell adni a Heyének, és ez még inkább mutatja a felperes azon kifejezett akaratát, hogy a Verlipack-csoport gazdasági helyreállítását célzó műveletbe bevonja a Heyét.
- 149 Ebből következik, hogy – a felperes által az 1987. november 18-i módosításban vállalt, a B kategóriájú részvények és I. kategóriájú osztalékjegyek visszavásárlására irányuló kötelezettségre, valamint a Beaulieu-csoport és a Heye közötti, a szóban forgó visszavásárlást megelőzően megkötött megállapodásra, valamint az abból származó előnyökre tekintettel – el kell utasítani a felperes arra vonatkozó érvelését, hogy ezek megtételére a vallon hatóságok kényszerítették őt.
- 150 Másodsorban a felperes azon érvét kell megvizsgálni, amely szerint az 1996. december 18-i megállapodásban felülértékelték a nulla, sőt negatív értékű részvények és osztalékjegyek árát, és hogy az 1998. november 20-i módosítás célja a megállapodásban megállapított ár kiigazítása volt, hogy az árat a Verlipack Holding I, illetve – a felperes szerint – a Heye által négy hónappal később az 1997. április 9-i megállapodás szerint hasonló vásárlási kötelezettség keretében fizetett árhoz igazítsák, ahol a részvények árát valós értékük, nem pedig névértékük alapján állapították meg.
- 151 Ami az 1996. december 18-i megállapodásban meghatározott ár felülértékelését illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a felperes egyrészt az 1985. április 30-i megállapodás 1987. november 18-i módosításához csatlakozva elfogadta a Verlipackban az SNRSN által birtokolt B kategóriájú részvényeknek és I. kategóriájú osztalékjegyeknek az abban megállapított menetrend és ár szerinti visszavásárlását, másrészt tudomása volt arról, hogy az 1985. április 30-i megállapodás 4. cikke f) pontjának utolsó bekezdésében kifejezetten említett 1985-ös királyi rendelet értelmében a szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények ára nem lehet alacsonyabb a kibocsátási ár 80%-nál.

- 152 Ezenkívül a vallon hatóságok által a Bizottságnak írt, 2001. január 11-i, a Bizottsághoz 2001. január 15-én érkeztetett, a jelen ítélet 97. pontjában idézett leveléből kitűnik, hogy a 113 712 000 BEF ár az 1985-ös királyi rendelet értelmében a szóban forgó részvények és osztalékjegyek értékének 80%-át képviselte, a részvények kibocsátási árát alapul véve.
- 153 A Belga Királyság 2001. július 26-i, a Bizottságnak címzett leveléből is kitűnik, hogy a belga hatóságok a Bizottság arra vonatkozó állításának megerősítésére, hogy „a kibocsátási ár 80%-ának megfelelő ár meghatározására vonatkozó kötelezettség jogszabályi kötelezettség, amely különbségtétel nélkül mindenkire vonatkozik, aki ilyen típusú elsőbbségi részvényt kíván vásárolni”, jelezték, hogy már figyelembe vették a tény, hogy az 1985-ös királyi rendelet nem határoz meg olyan feltételeket, amelyek mellett a fizetésnek meg kell történnie, és hogy a az elfogadott különleges feltételeket a Beaulieu-csoportnál a belga szabályozás alkalmazása miatt felmerülő többletköltség igazolja.
- 154 Amint az a megtámadott határozat 77–79. pontjából is következik, a belga hatóságok megerősítették, hogy a szóban forgó részvényekért és osztalékjegyekért olyan árat fizettek, amely szerintük nem felelt meg a gazdasági valóságnak, mindazonáltal ezt az árat 1985-ös királyi rendeletre való hivatkozással igazolták, amely minden olyan vagyonszerzési műveletre alkalmazandó, amely a jelen ügyben szereplőhöz hasonló típusú; a belga hatóságok a jelen ítélet 152. és 153. pontjában említett 2001. január 11-i, illetve 2001. július 26-i levelükben hangsúlyozták, hogy ezt a többletköltséget előnyös fizetési feltételek nyújtásával ellensúlyozták, nevezetesen a felperesnek a tulajdonszerzést követő négy év múlva kellett fizetnie, kamatok nélkül, valamint hangsúlyozták, hogy a Beaulieu-csoport is elfogadta ezt az árat.
- 155 Egyébiránt a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását elrendelő határozat 10. és 13. pontjából kiderül, hogy a három telephelyből (Ghlin, Jumet és Mol) álló eszközök értéke, amelyet 515 millió BEF-ra értékelték, meghaladta a több mint 362,8 millió BEF-ra becsült összegű kötelezettséget.

- 156 Az iratokból nem derül ki, hogy a felperes bármilyen nemzeti jogi eljárás keretében megkérdőjelezte volna az említett részvényeknek és osztalékjegyeknek az 1996. december 18-i megállapodásban rögzített, általa egyébként elfogadott összegének a megfizetésére irányuló kötelezettségét, illetve az 1985-ös királyi rendelet alkalmazhatóságát.
- 157 Az 1998. november 20-i módosítás tárgyát illetőleg meg kell állapítani, hogy a tartozást akár a 113 712 000 BEF összeg átutalásával, akár a Verlipack Holding II 9704 részvényének átruházásával ki lehet egyenlíteni.
- 158 Amennyiben megállapítható, hogy a tartozás nemcsak a 113 712 000 BEF átutalásával, hanem 9704 darab értéktelen részvény átruházásával is törleszhető, azt is meg kell állapítani, hogy 1998. november 20-i módosítás tárgya nem az 1997. április 9-i megállapodásban meghatározott árnak az 1996. december 18-i megállapodásban megállapított árhoz való hozzáigazítása volt, mivel szövege szerint a módosítás csupán a tartozás értéktelen részvények átruházásával történő kiegyenlítésének a lehetőségét kívánja biztosítani.
- 159 Mindent egybevetve: ha a szándék az ár kiigazítására irányult volna, ésszerű egyrészt azt feltételezni, hogy az átutalással fizetendő ár csökkentését is elő kellett volna írni, másrészt hogy ezt a módosítást nem 1998. november 20-án, azaz körülbelül húsz hónappal az 1997. április 9-i, a Région wallonne és (a Heye által megvásárolt) Verlipack Holding I közötti megállapodás aláírása után kellett volna elfogadni, olyan időpontban – amint az a megtámadott határozat 75. pontjából kiderül –, amikor a Verlipack Holding II már fizetéseképtelen volt. 1999. május 31-i ítéletével a Tribunal de commerce de Mons ugyanis megállapította, hogy a Verlipack Holding II már 1998 júniusában beszüntette fizetéseit.

- 160 Ebből következően nem lehet helyt adni a felperes azon érvének, hogy 1996-ban a részvények valós értéke nulla, sőt negatív volt, és hogy az 1998. november 20-i módosítás tárgya az 1997. április 9-i megállapodásban meghatározott árnak az 1996. december 18-i megállapodásban megállapított árhoz történő hozzáigazítása volt.
- 161 A fentiek összességéből következik, hogy az első jogalap első részét el kell utasítani.

Az arra alapított második részről, hogy ha előny juttatására került sor, a felperes nem tekinthető az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett, előnyben részesített vállalkozásnak

– A felek érvei

- 162 E rész alátámasztására a felperes a 2001/856 határozatra hivatkozik, nevezetesen annak 109. és 110. pontjára, amelyben a Bizottság jelezte, hogy az esetlegesen visszatérítendő támogatás kedvezményezettjének nem feltétlenül annak a vállalkozásnak kell lennie, amely közvetlenül részesedik a hatóságok által nyújtott forrásokból, hanem annak, amelyik ténylegesen élvezi annak előnyeit. A 2001/856 határozat 110. pontja szerint ezt a Bíróság ítélkezési gyakorlata is megerősíti, amely különbséget tesz egyrészt azon vállalkozások között, amelyek csak a források továbbjuttatására szolgáltak, másrészt azok között, amelyek a tényleges előnyt kapják, és amelyek így kedvezményezettnek minősülnek. A felperes ismét előadja, hogy csak korlátozott ideig volt a részvények tulajdonosa, és hogy kényszerítették a részvények megvételére, valamint hogy nem állt szándékában megtartani a részvényeket. Mint az a vallon hatóságok 1998. május 25-i, a Bizottságnak címzett leveléből is kiderül, e részvények kikényszerített visszavásárlását azon tény figyelembevételével kell tekinteni, hogy a Heyének vissza kellett vennie a Verlipack-csoport irányítását, aminek következtében a szóban forgó részvényeket a Verlipack Holding I társaságba helyezték, és így azok közvetetten a Heye kezébe kerültek.

163 A felperes ezért úgy véli, hogy őt nem lehet az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett, előnyben részesített vállalkozásnak tekinteni.

164 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat, amennyiben a felperest állami támogatás kedvezményezettjének tekinti, ellentétes az EK 87. cikk (1) bekezdésével, valamint a 659/1999 rendelet 7. és 13. cikk összefüggésben értelmezett rendelkezéseivel.

165 A Bizottság e rész elutasítását kéri.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

166 Először meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet 129–149. pontjában kifejtett okokból el kell utasítani a felperesnek a 14 214 B kategóriájú részvénynek és I. kategóriájú osztalékjegynek a 1996. december 18-i megállapodás szerinti kényszerített visszavásárlására alapított érvelését.

167 Másodsor: még ha a felperes érvelését nem az említett kikényszerített visszavásárlás ismeretében értelmezzük is, az érv akkor sem elfogadható.

168 Amint az a jelen ítélet 131–149. pontjában megállapítást nyert, a felperes az Adsum által az 1985. április 30-i megállapodás keretében elfogadott kötelezettségvállalás révén, amely megállapodáshoz a felperes az 1987. november 18-i módosítással

csatlakozott, és amelyet újból megerősített az 1996. december 18-i megállapodás során, elfogadta a Région wallonne által az SA Verlipack Jumet és az SA Verlipack Ghlin tőkéjében meglévő, B kategóriájú részvényeinek és I. kategóriájú osztalékjegyeinek a 113 712 000 BEF ellenében történő visszavásárlására irányuló kötelezettséget.

- 169 A Région wallonne, amelynek így pontosan meghatározott és készpénzben fennálló, 113 712 000 BEF összegű követelése állt fenn a felperessel szemben, 1998. november 20-án szükségszerűen lemondott e tartozásról egy olyan társaság tőkéjét képező részvények ellenében, amelyek értéke ebben az időszakban nulla volt, amit a felperes nem vitatott. A felperes nem bizonyította, hogy miután a Région wallonne 1998 novemberében lemondott e követelésről, ő bevitte az összeget a Verlipack Holding II vagy valamely más társaság tőkéjébe, amely így kedvezményezetté vált volna; ebből következően ez az összeg a felperes vagyonában maradt.
- 170 A Bizottság tehát joggal tekintette úgy, hogy a felperes állami forrásokból történt juttatásban részesült.
- 171 Ebből következik, hogy e jogalap második részét el kell utasítani.

A harmadik részről: a verseny torzítása és a Közösségen belüli kereskedelem érintettsége

– A felek érvei

- 172 A felperes előadja, hogy a megtámadott határozat 70–72. pontjában a Bizottság nagyon röviden elemzi a verseny torzítására és a Közösségen belüli kereskedelem

érintettségére vonatkozó két feltételt, hiszen csak annak megállapítására szorítkozik, hogy e feltételek fennállnak, mivel a Beaulieu-csoport a textilpiac vezető szereplője, és termelésének nagy részét exportálja.

- 173 Ez annak kijelentéséhez vezet, hogy a Beaulieu-csoporthoz hasonló piaci szereplők esetén a Bizottság mentesítést kap e két feltétel fennállásának bizonyítása alól. A felperes szerint egyrészt ő mint a Verlipack részvényese, nem pedig mint textilgyártó érintett, és az, hogy csomagolóanyagként szolgáló üvegeket gyártó csoport részvényeit kényszerült megvásárolni, amelyeket az ezen a piacon tevékenykedő más piaci szereplő által irányított holdingba kellett vinnie, kevésbé van kapcsolatban a Beaulieu-csoport textilpiaci tevékenységével. Ilyen körülmények között a felperes azt állítja, hogy mivel a támogatás nem azon a piacon van, amelyen a verseny torzítása megvalósul, a megtámadott határozat hibás, amennyiben az EK 87. cikk (1) bekezdésében említett két feltétel tekintetében kizárólag a Beaulieu-csoport textilpiacon elfoglalt helyére hivatkozik. Másrészt az a körülmény, hogy a Verlipackba történő helyezés érdekében forrásokat vont ki a vagyonából, nem támogatta, hanem hátráltatta a textilágazatbeli tevékenységét, annál is inkább, mert az ebből a befektetésből származó veszteség jelentős volt.

- 174 A megtámadott határozatban említett összeg visszakövetelésének elrendelésével a Bizottság nem szüntette meg a verseny torzítását, éppen ellenkezőleg, és a Beaulieu-csoportot büntette, mialatt az állami szektor maga elismerte, hogy a felperes által a részvényekért fizetett ár aránytalan volt, és hogy a Région wallonne az ellentételezést az 1998. november 20-i módosítással helyesbítette. Ezenkívül a Verlipack Holding I részvényei csak korlátozott ideig voltak a felperes tulajdonában anélkül, hogy bármilyen pénzügyi vagy gazdasági előny kapcsolódott volna hozzájuk. Még ha fel tételezzük is, hogy a felperes ingyen kapta a részvényeket, a felperes úgy véli, hogy ez a juttatás semmilyen módon nem befolyásolta a textilpiaci versenyt.

175 A Bizottság e rész elutasítását kéri.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 176 Elsődlegesen meg kell állapítani, hogy e résszel a felperes megkérdőjelezi egyrészt a Bizottságnak a verseny torzítására és a tagállamok közötti kereskedelem érintettségére vonatkozó, az EK 87. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott feltételek megállapítására irányuló elemzését, másrészt e két feltétel tekintetében a megtámadott határozat állítólag túl rövid indokolását, ez egyébként a negyedik jogalaphoz is tárgya, és ezért ez utóbbi keretében kell megvizsgálni.
- 177 A verseny torzítására vonatkozó feltételt illetően meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint főszabály szerint az olyan támogatások torzítják a verseny feltételeit, amelyek a vállalkozás által rendes tevékenysége vagy mindennapos üzletvezetése keretében általában viselendő költségeinek könnyítésére irányulnak (lásd az Elsőfokú Bíróság T-459/93. sz., Siemens kontra Bizottság ügyben 1995. június 8-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-1675. o.] 48. és 77. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a T-214/95. sz., Vlaamse Gewest kontra Bizottság ügyben 1998. április 30-án hozott ítélet [EBHT 1998., II-717. o.] 43. pontját).
- 178 Arra is emlékeztetni kell, hogy amikor valamely hatóság olyan ágazatban működő vállalkozást támogat előny nyújtás révén, amelyre az erős verseny jellemző, fennáll a verseny torzítása, illetve annak veszélye (a Vlaamse Gewest kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 177. pontban hivatkozott ítélet 46. pontja).

- 179 A jelen ügyben – mint az már a jelen jogalap első és a második részének vizsgálata keretében megállapítást nyert – a Région wallonne lemondott a verseny előtt teljesen nyitott textilágazatban tevékenykedő felperessel szemben fennálló 113 721 000 BEF összegű követelésről.
- 180 Ezért a Bizottság a megtámadott határozat 71. pontjában jogosan tekintette úgy, hogy a vitatott támogatás torzítja a versenyt, vagy a verseny torzításával fenyeget.
- 181 Ami a tagállamok közötti kereskedelem érintettségére irányuló feltételt illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ha az állam által vagy állami forrásokból nyújtott pénzügyi támogatás megerősíti valamely vállalkozás helyzetét a Közösségen belüli kereskedelemben a versenytársaival szemben, ez utóbbiakat a támogatás által érintetteknek kell tekinteni (a Bíróság 730/79. sz., Philip Morris kontra Bizottság ügyben 1980. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 1980., 2671. o.] 11. pontja, valamint a C-75/97. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1999. június 17-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-3671. o.] 47. pontja; az Elsőfokú Bíróság Vlaamse Gewest kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 177. pontban hivatkozott ítéletének 50. pontja, a T-152/99. sz., HAMSA kontra Bizottság ügyben 2002. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3049. o.] 220. pontja és a Fleuren Compost kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 83. pontban hivatkozott ítélet 57. pontja).
- 182 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat 70. pontjában egy táblázatot mutatott be, amelyből kiderül, hogy a szőnyegek és más, textiltől készült padlóburkolatok tekintetében jelentős kereskedelem áll fenn Belgium és a világ más részei között: Belgium 1998-ban 2 009 560 000,84 euro értékben hajtott végre exportot és 211 659 000,19 euro értékben importot; a felperes nem vitatta e táblázatot.
- 183 A megtámadott határozat 71. pontjából, különösen a 17. lábjegyzetből kiderül, hogy a felperes Európa vezető szőnyeggyártója, amely termelésének 98%-át exportálja. Egyébiránt a Bizottság jelezte, hogy 1997-ben a felperes eladásai 4 379 764 000 BEF-

ra, 1998-ban 5 182 220 000 BEF-ra, 1999-ben pedig 4 821 857 000 BEF-ra emelkedtek.

- 184 Végül nem lehet helyt adni a felperes azon érvelésének, amely szerint az EK 87. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételek a jelen esetben nem állnak fenn, mivel a vitatott támogatás nem azon a piacon található, ahol a verseny torzulása megvalósul. A megtámadott határozat értelmében ugyanis a szóban forgó állami támogatásra vonatkozó eljárás a Beaulieu-csoportra vonatkozik, amelyet – mint az a megtámadott határozat 22. pontjából kiderül – a felperes irányít. A 113 712 000 BEF összegű támogatást – mint az a jelen ítélet 169. pontjában megállapítást nyert – nem vitték be a Verlipack Holding II vagy más, az üvegszektorban tevékenykedő társaság tőkéjébe, hanem a Beaulieu-csoport vagyonában maradt. Ez a támogatás ezért szükségszerűen abba az ágazatba gyűrűzött be, amelyben a Beaulieu-csoport tevékenykedik, nevezetesen a textilágazatba. A felperesnek juttatott előny ezért a textilt piacon versenyelőnyként nyilvánult meg.

- 185 Ebből következik, hogy a harmadik részt nem lehet elfogadni, és hogy az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második, az arányosság elvének és a 659/1999 rendelet 14. cikkének megsértésére alapozott jogalapról

A felek érvei

- 186 A felperes arra hivatkozik, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a közösségi intézmények aktusai nem léphetik át azokat a korlátokat, amelyek megfelelők és szükségesek a kitűzött cél eléréséhez (a Bíróság 15/83. sz., Denkvit Nederland

ügyben 1984. május 17-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 2171. o.] 25. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-9/98. sz., Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie kontra Bizottság ügyben 2001. november 22-én hozott ítélete [EBHT 2001., II-3367. o.]), és hogy ezt az elvet tartalmazza a 659/1999 rendelet 14. cikke, amely úgy rendelkezik, hogy Bizottság nem követeli meg a támogatás visszatérítését, amennyiben az ellentétes a közösségi jog valamelyik általános elvével.

- 187 A felperes bizonyítottanak véli, hogy a Verlipack társaságok szóban forgó részvényeinek és osztalékjegyeinek kikényszerített visszavásárlása semmilyen – az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett – pénzügyi vagy más előnnyel nem járt számára, aminek következtében ellentétes lenne az arányosság elvével, ha nem létező támogatást követelnének vissza tőle.
- 188 Ezenkívül még ha feltételezzük is, hogy a felperes öt előnyben részesítő állami támogatásban részesült, a szokásos módon nem lehet számszerűen meghatározni a számára feltételezetten juttatott előnyt. Az esetek többségében ugyanis az a feltételezés, hogy a működési támogatás összege, amellyel a vállalkozást támogatják, lényegében egyenlő a versenynek a tevékenységi ágazatában történt korlátozásával. A jelen ügyben egyrészt az állami forrásokat egyáltalán nem vitték át közvetlenül a magánszektorba, másrészt az előny nem az érintett hagyományos tevékenységi területén található. Ezért hibás lenne a verseny textilpiaci torzulásának kiterjedését kizárólag a felperes által a csomagolásra szánt üvegeket gyártó csoportban megszerzett részvények értéke alapján meghatározni. A felperes szerint az ügy tényállásának összességéből az következik, hogy a részvények névértéke nem lehet akkora, mint a verseny textilpiaci feltételezett torzulásának nagysága, nem csupán azért, mert ezt az értéket túlzottan növelték, és egyáltalán nem felel meg a részvények valós értékének, hanem azért sem, mert még ha feltételezzük is, hogy a részvények kikényszerített visszavásárlása előnnyel járt számára, annak nem lehet következménye a verseny textilpiaci torzítása, mivel az üvegyiaci részvények ingyenes megszerzése nem jelenti azt, hogy a textilpiacon automatikusan működési előnyre tett szert.
- 189 E tényezőkből a felperes szerint az következik, hogy a Bizottság azon állítása, amely szerint a verseny torzításának megszüntetése érdekében szükséges a felperes által

megszerzett részvények névértékének visszakövetelése, ellentétes a gazdasági valósággal, és így e visszatérítés követelésével a Bizottság megsérti az arányosság elvét, valamint a 659/1999 rendelet 14. cikkét.

190 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

191 A felperes azon érve tekintetében, hogy a Bizottság a támogatás visszatérítésének követelésével megsértette a 659/1999 rendelet 14. cikkének (1) bekezdését és az arányosság elvét, noha a B kategóriájú részvények és az I. kategóriájú osztalékjegyek 1996. december 18-i megállapodás szerinti kikényszerített visszavásárlása nem járt számára semmilyen pénzügyi előnnyel, elegendő annak megállapítása, hogy amennyiben ez a sérelem a felperessel szemben a szóban forgó visszavásárlás során gyakorolt állítólagos kényszerítésre vonatkozó érvelésen alapul, azt a jelen ítélet 129–149. pontjában foglalt indokok miatt el kell utasítani.

192 A felperes érvelését akkor is el kell utasítani, ha nem ezen a kényszerítésen, hanem kizárólag a részvények általa végrehajtott visszavásárlásán alapul.

193 Meg kell állapítani, hogy a jelen esetben – amint az a megtámadott határozatból, különösen annak 91. és 92. pontjából kitűnik – az állami támogatás abban valósult meg, hogy a Région wallonne 1998. november 20-án lemondott a Beaulieu-csoporttal szemben fennálló, pontosan meghatározott 113 712 000 BEF összegű

követelésről a Verlipack Holding II társaság tőkéjének részét képező 9704 darab részvény ellenében, amelyek átruházásuk időpontjában – 1998 decemberében – értéktelenek voltak, hiszen e társaság eszközeit 1999. február 11-én 1 BEF-ra értékelték.

- 194 A felperes ezért téves kiindulópontot képvisel, amikor azt állítja, hogy a verseny torzításának kiterjedését hibásan állapították meg, az 1996-ban megszerzett részvények névértékének figyelembevételével, mivel nem ez a cselekmény minősült állami támogatásnak, hanem az, hogy a Région wallonne 1998. november 20-án lemondott a felperessel szembeni, 113 712 000 BEF összegű, pontosan meghatározott és készpénzben fennálló követelésről, amelyet a felperes soha nem vitatott a nemzeti bíróságok előtt.
- 195 A Belga Királyság azzal, hogy egy magánvállalkozás javára mondott le erről a követelésről, hozzájárult a magánszektor állami szektor általi 113 712 000 BEF összegű támogatásához.
- 196 A torzítás fontosságát tehát azon tény alapján kell megítélni, hogy a Région wallonne úgy döntött: nem követeli vissza a felperestől a vele szemben pontosan meghatározott és készpénzben fennálló, 113 712 000 BEF összegű tartozást.
- 197 A Bizottság tehát ezen követelésről való lemondásra tekintettel rendelte el a megtámadott határozat 111. pontjában a támogatás visszatéríttetését „azon gazdasági feltételek visszaállítása céljából, amelyekkel a vállalkozásnak akkor kellett volna szembenéznie, ha az összegegyeztetetlen támogatást nem nyújtották volna számára”.
- 198 Ami a felperes arra vonatkozó érvelését illeti, amelynek értelmében a nyújtott támogatás nem a textíliacson torzította a versenyt, hiszen a vitatott támogatás nem

azon a piacon található, ahol a verseny torzulása fennáll, mert az üvegyipari részvények ingyenes megszerzése nem jelent automatikus működési előnyt a textilpiacon, elegendő annak megállapítása – amint az már a jelen ítélet 184. pontjában megtörtént –, hogy a felperesnek nyújtott támogatás a Beaulieu-csoport vagyonában maradt, és így a textilpiacra gyűrűzött be pénzügyi előnyként, aminek következtében, mivel más vállalkozásokkal szemben erősíti a kedvezményezett vállalkozás helyzetét, szükségszerűen alkalmas a verseny közösségi piaci torzítására, és érintheti a tagállamok közötti kereskedelmet.

199 A felperes ezért nem hivatkozhat arra, hogy a Bizottság megsértette az arányosság elvét vagy a 659/1999 rendelet 14. cikkét azzal, hogy elrendelte a 113 712 000 BEF összegű követelésről való lemondásban megvalósuló támogatás értékének visszatéríttetését.

200 Ilyen körülmények között a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik, az egyenlő elbánás elvének megsértésére alapított jogalapról

201 A felperes, aki ezt a jogalapot három részre osztja, azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette a Bíróság a 117/76. és 16/77. sz., Ruckdeschel és társai egyesített ügyekben 1977. október 19-én hozott ítéletében [EBHT 1977., 1753. o.] megállapított egyenlő elbánás elvét, egyrészt azért, mert két különböző értékelési módszert alkalmazott a Verlipack társaságokban birtokolt részvények és osztalékjegyek értékének meghatározásához, másrészt azért, mert a szóban forgó értékelést két különböző időpontban végezte el, és harmadrészt mert két különböző módon alkalmazta az állami támogatás végső kedvezményezettjére vonatkozó érvelést.

Az első részről: az egyenlő elbánás elvének amiatt bekövetkezett megsértése, hogy a megtámadott határozat a részvények és osztalékjegyek értékének meghatározásához két különböző értékelési módszert használt

– A felek érvei

- 202 A felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság a Verlipack társaságokban meglévő részvények és osztalékjegyek értékének meghatározására két különböző értékelési módszert használt, az egyiket a kibocsátási árra alapította (ez a névérték, azaz 113 712 000 BEF, a felperesre kényszerített visszavásárlási ár), a másikat pedig a részvényeknek a Région wallonne-ra történt átruházásuk időpontjában fennálló valós értékére, amely a megtámadott határozat 80. pontja értelmében végső soron nulla volt.
- 203 A két jogügylet keretében a Région wallonne és a felperes lényegében ugyanabban a helyzetben voltak: mindketten a Verlipack társaságok értékpapírjait ruházták át olyan időpontban, amikor e társaságok gazdasági nehézségekkel küzdöttek, vagyis 1996 decemberében, amikor a szóban forgó részvényeket és osztalékjegyeket a Région wallonne ruházta át a felperesre, illetve 1998 novemberében, amikor a részvényeket a felperes ruházta át a Région wallonne-ra. 1996 decemberében a Verlipack Jumet és a Verlipack Ghlin különösen fontos veszteségeket szenvedtek el.
- 204 Ezért a felperes azt kérdezi, hogy a Bizottságnak volt-e oka, hogy két különböző értékelési módot alkalmazzon lényegében ugyanazon társaságok értékpapírjai értékének becslésekor, különböző időpontokra, ám nagyon hasonló pénzügyi helyzetekre vonatkozóan.

- 205 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság által felhozott egyetlen igazolás az 1985-ös királyi rendelet. Mindazonáltal a jelen ítélet 126. pontjában említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ez az álláspont nagyon formális, merev és korlátozó, és félreérti a jelen ügy ténybeli és gazdasági hátterét. Valójában egyrészt a Région wallonne számos esetben ismételte, hogy a felperes által 1996-ban fizetett ár túlzott volt, másrészt a Région wallonne a Heyére való tekintettel a részvények valós értékét vette figyelembe.
- 206 A Bizottság e rész elutasítását kéri.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 207 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a hátrányos megkülönböztetés hasonló helyzetek különböző kezeléseiből áll, amely bizonyos piaci szereplőket hátrányos helyzetbe hoz másokhoz képest anélkül, hogy ezt a megkülönböztetést jelentősebb objektív különbségek igazolják (a Bíróság 17/61. és 20/61. sz., Klöckner-Werke és Hoesch kontra Főhatóság ügyben 1962. július 13-án hozott ítélete [EBHT 1962., 615. o., 652. o.], a 250/83. sz., Finsider kontra Bizottság ügyben 1985. január 15-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 131. o.] 8. pontja, a C-351/98. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 26-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-8031. o.] 57. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-106/96. sz., Wirtschaftsvereinigung Stahl kontra Bizottság ügyben 1999. július 7-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2155. o.] 103. pontja).
- 208 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a felperes az 1985. április 30-i megállapodás értelmében, amelyhez az 1987. november 18-i megállapodással csatlakozott, elfogadta az e megállapodásból eredő összes jog és kötelezettség átvételét, amely pontosan előírja 10. cikkében azokat a feltételeket, amelyek mellett a

B kategóriájú részvények és az I. kategóriájú osztalékjegyek visszavásárlásának meg kell történnie, különös tekintettel az árra. Ez a megállapodás kifejezetten utal az 1985-ös királyi rendeletre, amely meghatározza a visszavásárlási ár feltételeit.

- 209 Amint az a megtámadott határozat 77. és 78. pontjából kiderül, az 1985-ös királyi rendeletnek megfelelő, az 1996. december 18-i megállapodás által meghatározott ár megfelelt a szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvényeknek az 1985. április 30-i megállapodásban megállapított értéke 80%-ának. E jogügylettel a felperesnek 113 712 000 BEF összegű, pontosan meghatározott és készpénzben fennálló tartozása keletkezett a Région wallonne-nal szemben.
- 210 Ugyanakkor a Région wallonne által az 1998. november 20-i módosítás értelmében a 113 712 000 BEF tartozás ellenében elfogadott részvények értéke – amint az a megtámadott határozat 73–76. és 80. pontjából kiderül – semmilyen módon nem kötődött az 1985-ös királyi rendelethez, az értéket a szóban forgó módosítás időpontjában fennálló tényekre tekintettel kellett megállapítani. Az 1998. november 20-i módosítás időpontjában a Verlipack Holding II, amelynek részvényeit átruházták a Région wallonnera, fizetéseképtelen volt, és ez az állapot a Tribunal de commerce de Mons 1999. május 31-i ítélete szerint már legalább 1998 júniusa óta fennállt, és a társaság eszközeit 1 BEF-ra becsülték. Ezeknek a részvényeknek, amelyek névértéke 100 millió BEF volt, az 1998. november 20-i módosítás időpontjában nem volt semmilyen értéke, ezt egyébként a felperes sem vitatja. A Bizottság tehát a részvények valós értékének figyelembevételével értékelhette az említett módosítást.
- 211 Ebből következik, hogy mivel nem hasonló helyzetekről volt szó, a Bizottság egyáltalán nem sértette meg az egyenlő elbánás elvét.
- 212 Ezt a következtetést a felperesnek azon érve sem gyengítheti, amely a saját és a Heyének a Verlipack Holding I és Vallónia régió között 1997. április 9-én aláírt

megállapodás keretében elfoglalt helyzete közti összehasonlítására vonatkozik, amely megállapodás kimondta, hogy „az egyes részvények ára azon összegnek [felel meg], amely az SA Verlipack Holding II [...] könyv szerinti nettó vagyonának a nevezett társaság által [...] kibocsátott részvények számával való osztás eredménye”.

- 213 Ebből a megállapodásból nem következik, hogy a Verlipack Holding II-nek a Région wallonne tulajdonában lévő részvényei az 1985-ös királyi rendelet értelmében vett, szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények lettek volna.
- 214 Mindenesetre még ha feltételezzük is, hogy a szóban forgó megállapodás tárgyát képező részvények összehasonlíthatók voltak az 1996. december 18-i megállapodás keretében végrehajtott átruházás tárgyát képező részvényekkel, meg kell állapítani – mint azt a Bizottság joggal tette –, hogy a felperessel szemben a Région wallonne alkalmazott hátrányos megkülönböztetést, nem pedig a Bizottság.
- 215 A harmadik jogalap első részét ezért el kell utasítani.

Azon évrre alapított második részről, hogy a megtámadott határozat megsértette az egyenlő elbánás elvét, amikor a részvények és osztalékjegyek értékelését különböző időpontokban végezte el

– A felek érvei

- 216 A felperes szerint a megtámadott határozatból kiderül, hogy az 1998 decemberében a fizetés helyetti átengedés tárgyát képező részvényeket nullára értékelték azért, mert

a Verlipack Holding II eszközeinek értéke 1999. február 11-én 1 BEF-ra csökkent. A Bizottság a fizetés helyett a Région wallonne-nak juttatott részvények értékének meghatározásához a megtámadott határozat időpontját vette alapul, és nem vette figyelembe a Verlipack-csoport érintett társaságának későbbi, a fizetési képtelenség időpontjáig tartó változását. Ami viszont az 1996-ban vásárolt részvények értékét illeti, a Bizottság kizárólag a megszerzésük pillanatában meglévő névértéket vette figyelembe. A megtámadott határozat 107. pontjában a Bizottság tehát semmilyen módon nem vette figyelembe az érintett társaságok gazdasági és pénzügyi változásait, mint ahogy nem vette figyelembe a 2001/856 határozat sem, amelyből kiderül, hogy a Heye belépését megelőzően a Verlipack pénzügyi helyzete egyáltalán nem tűnt életképesnek. A Bizottság továbbá félreértette az 1998. november 20-i módosítást, amelynek alapján a Région wallonne követelése polgári jogi szempontból már elévült a Verlipack Holding II részvényeinek fizetés helyetti átengedését követően. A Bizottság által e két helyzet között megállapított különbség abból adódik, hogy az első helyzetben figyelembe vette a Verlipack-csoport gazdasági és pénzügyi változásait, míg a másodikban nem, amire nincs objektív igazolás, és az egyenlő elbánás elvének megsértését jelenti.

217 A Bizottság e rész elutasítását kéri.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

218 Meg kell állapítani, hogy e második résszel a felperes lényegében ugyanazokat az érveket ismétli, amelyeket már a szóban forgó részvények és osztalékjegyek értékére vonatkozó első rész keretében előadott; ezeket a jelen ítélet 207–211. pontja tárgyalja.

219 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a felperes számára az 1998. november 20-i módosítással nyújtott támogatás összegének meghatározásakor a Bizottság joggal

vette figyelembe azokat a tényeket, amelyek abban az időpontban álltak fenn, amikor a Région wallonne 113 712 000 BEF összegű, pontosan meghatározott és készpénzben fizetendő tartozás megfizetése fejében elfogadta a Verlipack Holding II társaság 9704 részvényének átengedését, amelyeknek ebben az időpontban, azaz 1998. november 20-án, semmilyen értékük nem volt.

220 A harmadik jogalap második részét ezért el kell utasítani.

Azon évrre alapított harmadik részről, amely szerint a megtámadott határozat megsértette az egyenlő elbánás elvét, amikor az állami támogatás végső kedvezményezettjére vonatkozó érvelést két különböző módon alkalmazta

– A felek érvei

221 A felperes előadja, hogy – amint az a 2001/856 határozat 109. és 110. pontjából kiderül –, a Heyét nem tekintették a támogatás végső kedvezményezettjének. Ugyanilyen módon a felperes azt állítja, hogy őt sem lehetett volna a támogatás végső kedvezményezettjének tekinteni, mivel csaknem azonnal (1997. január 24-én) átruházta a(z) – 1997. április 11-től a Heye irányítása alatt álló – Verlipack Holding I-ben lévő értékpapírokat. A felperes ezért nem részesülhetett a feltételezett állami támogatás hasznaiából, és helyzete megegyezett a Heyének a 2001/856 határozat szerinti helyzetével. A Bizottság megsértette az egyenlő elbánás elvét azzal, hogy objektív igazolás nélkül eltérően bánt a két társasággal.

222 A Bizottság e rész elutasítását kéri.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

223 E harmadik résszel a felperes ismételten vitatja, hogy ő a támogatás kedvezményezettje volt, és a 2001/856 határozat 109. és 110. pontjára hivatkozva azt állítja, hogy a Heyéhez hasonlóan csak arra tudta hasznosítani az 1996. december 18-án rendelkezésére bocsátott részvényeket és osztalékjegyeket, hogy a Verlipack Holding I közvetítésével azonnal a Verlipack telephelyekbe vigye át őket, és ezért ő nem részesülhetett a feltételezett állami támogatás hasznaiból.

224 Először emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a megtámadott határozatból is kiderül –, a Bizottság kizárólag az 1998. november 20-i módosítás által előírt követelésről való lemondást tekintette állami támogatásnak, és ebből következően az 1996. december 18-i megállapodás szerinti jogügylet nem érintheti az állami támogatás minősítésének kérdését.

225 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy a 2001/856 határozat 108. pontjában a Bizottság megállapította, hogy „a két megállapodás [nevezetesen egy kötelező kölcsön és egy hitel] rendeltetéséről szóló előírásai kifejezetten úgy rendelkeznek, hogy a Heye kötelezi magát i) a Ghlinben és a Jumet-ben lévő telephelyek feltőkésítésére, valamint ii) a Verlipack három telephelye beruházásainak finanszírozására, beleértve a Molban (Flandria) lévő telephelyet is”. Ebből következik, hogy a Heyének a megszerzett pénzeszközök segítségével fel kellett tőkésítenie a Verlipackot.

- 226 Ezzel szemben az 1998. november 20-i módosítás egyetlen ilyen jellegű kitélet sem tartalmaz, és a felperes egyébként sem állította, hogy a rendelkezésére bocsátott pénzeszközök ilyen átutalását írták volna elő, aminek következtében helyezte nem hasonlítható a Heye helyzetéhez. Ezenkívül a felperes semmilyen módon nem bizonyította, hogy a Région wallonne követeléséről való lemondását követően a Verlipackot az így megszüntetett követelés mértékéig feltőkésítette.
- 227 A fentiekből következik, hogy a harmadik résznek nem lehet helyt adni, és a harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A negyedik, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

- 228 A felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat legalább négy ponton hiányos az indokolás tekintetében.
- 229 Az első pont: a felperes szerint a megtámadott határozatot nem indokolták a tekintetben, hogy a Bizottság miért kizárólag a felperes által visszavásárolt értékpapírok névértékére támaszkodott anélkül, hogy az ügy összetett ténybeli hátterét figyelembe vette volna.

- 230 A második pont: a megtámadott határozat nem magyarázza meg, hogy a Bizottság egyrészt a fizetés helyett átruházott részvények értéke (amelyet 1 BEF-ra becsültek) tekintetében miért támaszkodott a határozat elfogadásának időpontjára, másrészt a részvények felperes általi kikényszerített visszavásárlásának 1996. december 18-i időpontjára, azaz a részvények névértékére. A felperes szerint a megtámadott határozat nem indokolja kielégítően ezt a különbséget.
- 231 A harmadik pont: a felperes szerint a megtámadott határozat nem igazolja a felperes és a Heye közötti eltérő elbánást, amely a Verlipack-ügy során végig tapasztalható volt. A 2001/856 határozat a Heyét nem tekintette a támogatás végső kedvezményezettjének, és ennek így kellett volnia történnie a megtámadott határozatban is, és a felperest nem lehetett volna olyan vállalkozásnak tekinteni, mint amely valóban élvezzi az általa – igaz, kényszer alatt – megszerzett értékpapírok tényleges előnyeit. A felperes csak akkor húzhatott pénzügyi hasznot, amikor a részvények a tulajdonában voltak, nevezetesen 1996. december 18-a és 1997. április 11-e között.
- 232 A negyedik pont: a felperes, utalva mindarra, amit a jelen ítélet 172–174. pontja említ, az állítja, hogy a Bizottság elmulasztotta megmagyarázni, hogy a támogatás, ha egyáltalán nyújtottak neki támogatást, miért torzította a versenyt, és miért érintette a tagállamok közötti textiltiaci kereskedelmet.
- 233 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 234 Meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási követelmény, amelyet meg kell

különböztetni az indokolás helyállóságának kérdésétől, amely a vitatott aktus érdemi jogszerűségét veti fel. Az indokolásnak a kérdéses aktus természetéhez kell igazodnia, és világos és egyértelmű módon ki kell tűnnie belőle az aktust kibocsátó intézmény gondolatmenetének, úgy, hogy az érdekelték megismerhessék a meghozott intézkedést alátámasztó körülményeket, illetve hogy a hatáskörrel rendelkező bíróság felülvizsgálatot gyakorolhasson felette (a Bíróság 296/82. és 318/82. sz., Hollandia és Leeuwarder Papierwarenfabriek kontra Bizottság egyesített ügyekben 1985. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 1985., 809. o.] 19. pontja, a Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott, a fenti 83. pontban hivatkozott ítélet 63. és 67. pontja, a C-114/00. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-7657. o.] 62. pontja, valamint a Fleuren Compost kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 83. pontban hivatkozott ítélet 119. pontja).

- 235 Ezenkívül az indokolási kötelezettséget az adott esetben fennálló körülmények alapján kell értékelni, különösen az aktus tartalma, a felhozott indokok jellege és a címzetteknek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyeknek a magyarázatokhoz fűződő érdekei alapján. Az indokolásnak nem kell megjelölnie az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, mivel azt, hogy a jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikkben felsorolt követelményeknek, nemcsak a szövege, hanem a háttere, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell megítélni (lásd a Bíróság Spanyolország kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 234. pontban hivatkozott ítéletének 63. pontját és a C-334/99. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2003. január 28-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-1139. o.] 58. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 236 Ha a támogatási intézkedés minősítésére alkalmazzuk ezt az elvet, akkor az szükséges, hogy a Bizottság megjelölje azok az okokat, amiért úgy tekintette, hogy a szóban forgó támogatási intézkedés az EK 87. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozik (az Elsőfokú Bíróság T-16/96. sz., Cityflyer Express kontra Bizottság ügyben 1998. április 30-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-757. o.] 66. pontja).
- 237 Ezen ítélkezési gyakorlatra figyelemmel nem tűnik úgy, hogy – a felperes által említett négy kifogást tekintve – a Bizottság a jelen esetben megszegte a megtámadott határozat megfelelő indokolására irányuló kötelezettségét.

- 238 Ami azt a tényt illeti, hogy a Bizottság a felperes által 1996-ban visszavásárolt B kategóriájú részvények és I. kategóriájú osztalékjegyek névértékét vette figyelembe, elegendő annak megállapítása, hogy – amint az a jelen ítéletnek a szóban forgó részvények és osztalékjegyek értékére vonatkozó 150–156. pontjából kiderül –, a Bizottság a megtámadott határozat 77. és 78. pontjában kifejtette indokait arra vonatkozóan, hogy miért ezt az értéket vette figyelembe. E két pont szövege a következő:

„Belgium előadja, hogy a Sowagep által a Beaulieu-csoportra átruházott szavazatra nem jogosító részvényekért és osztalékjegyekért 1996 decemberében megállapított 113 712 000 BEF ár nem felelt meg azok értékének. Belgium szerint ez esetben »az 1985. május 7-i királyi rendelet által megszabott árról volt szó«. E királyi rendelet 3. cikke értelmében a szavazatra nem jogosító elsőbbségi részvények visszavásárlási ára »nem lehet kevesebb a kibocsátási ár 80%-nál«. A Beaulieu-csoport által 1996 decemberében visszavásárolt részvények és osztalékjegyek 113 712 000 BEF-os ára Belgium szerint azok kibocsátási árának 80%-át képviselte.

A kibocsátási ár 80%-nak megfelelő ár meghatározására vonatkozó kötelezettség jogszabályi kötelezettség, amely különbségtétel nélkül mindenkire vonatkozik, aki ilyen típusú elsőbbségi részvényt kíván vásárolni.”

- 239 Amennyiben a felperes érvelése arra a tényre vonatkozik, hogy a Bizottság nem indokolta a megtámadott határozatot, mert nem jelölte meg, hogy miért kizárólag a felperes által 1996-ban visszavásárolt értékpapír-portfólió névértékére támaszkodott, anélkül hogy figyelembe vette volna az ügy összetettebb ténybeli hátterét, nevezetesen a feltételezett kényszerítést, az érvelést a jelen ítélet 129–149. pontjában említett indokok miatt el kell utasítani.

- 240 Ebből következően a Bizottságnak nem lehet felróni a megtámadott határozat hiányos indokolását.
- 241 Ami azt a tényt illeti, hogy a megtámadott határozat nem magyarázza meg, hogy miért az elfogadás időpontját tekinti irányadónak – az 1998-ban a Région wallonne-nak fizetés helyett átruházott részvények értékét illetően –, illetve a szóban forgó részvények és osztalékjegyek felperesre kényszerített 1996. december 18-i visszavásárlásának időpontját, elegendő annak megállapítása, hogy – amint az a jelen ítélet 207–211. és 218–220. pontjához fűzött elemzésből kiderül –, a Bizottság a megtámadott határozat 77–79. pontjában megfelelően indokolta, hogy a Région wallonne-nak a felperessel szemben 1996 decemberében fennálló követelése miatt 113 712 000 BEF volt. Ugyanez vonatkozik a Verlipack Holding II részvényeire: a Bizottság a megtámadott határozat 73–76., illetve 80. pontjában megfelelően indokolta, hogy 1998 novemberében ezek a részvények miért voltak értéktelenek.
- 242 Amennyiben pedig a felperes ezzel az érveléssel a megtámadott határozat indokolásának megalapozottságát kérdőjelezi meg, amikor az általa állítólagosan elszenvedett kényszerre hivatkozik, azt a jelen ítélet 129–149. pontjában említett okokból el kell utasítani.
- 243 Ami harmadsorban a megtámadott határozat feltételezett hiányos indokolását illeti, a Heye és a felperes eltérő elbánása vonatkozásában, tekintettel arra a tényre, hogy a felperest a Heyével ellentétben a támogatás kedvezményezett vállalkozásának tekintették, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a 73., a 80. és a 91. pontban jelezte azokat az okokat, amelyek miatt a felperest a szóban forgó támogatás kedvezményezettjének kell minősíteni.

- 244 Egyébiránt a 2001/856 határozat tárgyát képező állami támogatást illetően a helyzet eltérő volt. Amint az a jelen ítélet 225. és 226. pontjából kitűnik, a Bizottság a határozat 108. pontjában megállapította, hogy a támogatásnak a Ghlinben és a Jumet-ben lévő telephelyek feltőkésítését kellett szolgálnia, így a Heye nem volt a támogatás végző kedvezményezettje.
- 245 A felperes ezért nem hivatkozhat arra, hogy a Bizottság nem indokolta a felperes és a Heye közötti feltételezett eltérő bánásmódot.
- 246 Ami végül azt a kifogást illeti, amelynek értelmében a Bizottság elmulasztotta megindokolni, hogy ha a felperes támogatásban részesült, e támogatás miatt torzította a versenyt, és miért érintette a tagállamok közötti kereskedelmet, meg kell állapítani, hogy – amint az a jelen ítélet 176–184. pontjából kiderül –, a Bizottság – különösen a megtámadott határozat 70–72. pontjában – megfelelően világos módon mutatta be a határozat rendszerében e tekintetben lényeges tényeket és a jogi megfontolásokat, és lehetővé tette a felperes és a közösségi bíróság számára azon indokok megismerését, amelyek miatt úgy vélte, hogy a vitatott tevékenység torzítja a versenyt, és érinti az Unión belüli kereskedelmet (az Elsőfokú Bíróság T-228/99. és T-233/99. sz., Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. március 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-435. o.] 292–294. pontja).
- 247 Ebből következik, hogy a negyedik jogalapot el kell utasítani.

A felperesnek bizonyos dokumentumok benyújtására irányuló kérelméről

- 248 A felperes azt kéri, hogy ha a Bizottság fenntartja a részvények 1996-os értékére vonatkozó álláspontját, akkor álláspontja alátámasztására a Bizottság nyújtson be értékelő jelentést.

- 249 Amint az előző fejtegetésekből kiderül, az Elsőfokú Bíróság kizárólag az eljárás során kifejtett következtetések, jogalapok és érvelések, valamint a felek által benyújtott dokumentumok alapján határozhat a keresetről (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-152/00. sz., E kontra Bizottság ügyben 2001. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2001., I-A-179. o. és II-813. o.] 86. pontját és a T-281/01. sz., Huygens kontra Bizottság ügyben 2004. július 6-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-203. o. és II-903. o.] 145. pontját).
- 250 Ezért a felperes arra irányuló kérelmét, hogy a Bizottságot kötelezzék az Elsőfokú Bíróság kérelmére már bemutatott dokumentumokon kívül más dokumentumok benyújtására, el kell utasítani (e tekintetben lásd az E kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 249. pontban hivatkozott ítélet 87. pontját és a Huygens kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 249. pontban hivatkozott ítélet 146. pontját).

A költségekről

- 251 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes peresztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját, valamint a Bizottság költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. november 23-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

M. Vilaras

hivatalvezető

elnök